

Mısır, Şubat 2011

YAŞASIN HALKLARIN DEVİRİM MÜCADELESİ

Merhaba

Yeni sayımızı yine ayaklanmalarla karşıladık. Her sayımızda bir ayaklanmaya tanıklık ettik. Ortadoğu ülkelerinde başlayan, yükselerek ve yayılarak devam eden halk ayaklanmaları “ayaklanmalar yüzyılı” adını somutluyor.

Ülkelerimizde sürmekte olan devrimci durum ve iç savaşın yükselmesinin önündeki engellere karşı mücadele bu ayaklanmalarla birlikte önemini bir kez daha hissettirdi. Emekçiler, reformizmi, oportünizmi aşmadan devrime ulaşamazlar.

Devrimci, komünist aydın Orhan İyiler’in aramızdan ayrılışı, emekçilerin ihtiyacı olan bilinci taşıyan ve onlarla mücadelenin ön saflarında savaşan aydınların tarihimiz açısından ne kadar önemli olduklarını duyumsattı.

Önümüzdeki sayıda yeni bir ayaklanma zinciriyle yeniden sizlerle buluşacağımızdan eminiz.

Belki de emeğe yönelik bunca saldırı ve emek örgütlerinin yetersizliği karşısında komite ve konseylerde örgütlenmek dışında hiçbir seçeneği kalmayan ülkelerimiz emekçilerinin ayaklanmasıyla...

Nesnel ve öznel koşullar son derece olgun, devrim günceldir.

Yeniden görüşmek üzere...

zaferedek@gmail.com

■ Sendikalizm Torbaya Girdi ■ Sosyal Güvenlik ■ Ankara Eylemlerinden Biri Daha 3 Şubat ■ Esnek Çalışma-2 ■ Fidel Castro'nun Mısır'daki Halk Ayaklanması Üzerine Açıklaması

■ Sendikalarda Birlik Çağrısına Cevap Taban İnisiyatifi ■ *Gündem:* Sendikal Hareket İçerisinde İzlenmesi Gereken İlke ve Görüşler ■ *Bellek:* Kesk Genel Kuruluna Giderken Devrimci Güçler Ne Yapmalı ■ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

TEKEL İŞÇİLERİ

Tekel işçileri İstanbul Tek Gıda İş Sendikası önünde 76 gün süren direnişleri sonunda 18 Aralık Cumartesi günü Abdi İpekçi Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında üç başlık üzerinde duruldu. Tekel işçileri yaptıkları açıklamada;

“1- Artık Tek Gıda İş üyesi değiliz. Sermaye sadece Tekel işçilerine saldırmıyor. 4/C saldırılarına karşı bir iç örgütlenme gerçekleştireceğiz. Bu amaçla Türkiye genelinde İl İşçi Komisyonları kurmaya başladık. İl Komisyonları üzerinden genel İşçi Komisyonunu oluşturacağız.”

2- Ataması yapılan işyerlerinde ekonomik ve özlük haklarına ilişkin sorunlara ilişkin mücadele edeceğiz. Kamu emekçileri alanında mücadele yürüten sendikalara üye olacağız.

3- 4/C'nin kaldırılması ve mücadelemizi, çalışma yaşamında giderek genişleyen ve sayısı artan oranda güvencesiz çalışanlarla, taşeron işçileriyle birleştirmenin olanaklarını yaratmak üzere ortak örgütlenme ve birleşik mücadeleye gideceğiz” denildi.

Sendikalizm Torbaya Girdi

Burjuvazinin emekçilerin kazanımlarından pay kapma savaşı devam ediyor. Dünyanın her yerinde kendi aralarındaki çıkar savaşları, emekçilerin yaşamdan kovulmalarına karşı direnişleri burjuvaziye temellerinden sarsıyor. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de bir gün bile ayakta kalabilmek için emekçilerin kazanımlarına saldırıyor. Bu saldırılara şaşırıyoruz. Sermaye kendi çıkarları için, sınıf bilinciyle örgütlü tavır gösteriyor. Mesele bu saldırıların her birine karşı “direnme” değil, sermayeyi savunma çizgisine çekmek için topyekün savaşmak. Sermayenin sınıf bilinci karşısında işçi ve emekçilerin sınıf bilinci. Yani sorun burjuvazinin ne yaptığı değil emek güçlerinin ne yaptığı sorunudur.

Torba yasayla sermaye tarihinin en büyük saldırılarından birini gerçekleştiriyor. Ancak bu kez tankların gölgesinin, saldırıların emekçileri durdurmaya yetmeyeceğinin farkında. Bütün medya tek bir kaynaktan gelen ezberlerini emekçileri kandırmak için kullanmaya, burjuvazinin kalemşörlüğünde yarışmaya soyunmuş durumda. Safların bu denli netleştiği bir dönemde burjuva medya da safını belli etmekte çekince görmüyor. Son yılların bütün saldırıları da medyanın işbirliği ile gerçekleşti. Emekçilerin büyük bir kesimi gün geçtikçe daha fazla çekilmez hale gelen yaşamlarını kolaylaştıracak bir uygulamayla karşı karşıya oldukları düşüncesindedir. Sermayenin tüm saldırılarını “reform” adı altında yapması gibi. Tüm bu reformlar yaşama geçince emekçiler gerçeklerle yüzleşince propoganda dozunu arttırarak yeni saldırıları yine çok daha büyük bir güçle, bombardıman halinde, her kanaldan emekçileri yanılmak için örgütüyor.

Torba yasayla birlikte emekçilerin hayatlarında neler değişecek ve emek örgütleri buna karşı nasıl bir duruş sergiliyorlar. Sistem içindeki küçük kazanımlara zafer nidaları atan, mücadeleleri bu eksenin etrafında birleşen reformizm ve oportünizm, emekçilerin yıllardır heba edilen enerjilerini yeniden sistemin içine çekmek için umarsızca çalışıyor.

Birkaç maddeyi –daha sonra uygun bir zamanda geçirmek üzere- geri alarak emekçilerde sahte bir “zafer” duygusu oluşturan sermaye, sendikaların işbirliği ile torba yasayı onayladı. Tüm çalışma yaşamını kendi lehine değiştirerek emekçileri yoksulluğa ve güvencesizliğe mahkum eden, bir yandan da burjuvaziye yaşam alanı açan bu yasa ile birlikte esnek çalışmanın tüm biçimlerinin önü açılıyor. Burada esneklikten kastın sermaye için esneklik, emekçiler için tam bir kölelik olduğunu biliyoruz. Bütün ayrıntılara girmek bu yazı kapsamında mümkün değilse de başlıca maddelerden söz etmek gerek.

Torba yasayla birlikte “gönüllü stajyerlik” müjdesi veren medya, stajyerliğin yaygınlaştırılmasının ucuz iş gücünün önünün açılması ve daha geniş kesimler için işsizlik, yani yaşamdan kovulmak demek olduğunu gizliyor. Asgari ücret yaş sınırının 16 yaştan 18 yaşa çıkarılması bu iki yaş sınırı arasında çalışan yüz binlerce gencin emeğinin daha ucuza sömürülmesi anlamına geliyor. İşe başlarken deneme süresinin 4 aya uzatılması güvencesiz çalıştırılıp kapının önüne kolayca konulabilmek ve yıllarca çalışıp hiç çalışmamış görünmek demek. Zorunlu sağlık sigortası ile 18

İşçi yaşın altındakiler de dahil olmak üzere primini ödeyemeyenler hastanelerin kapısından içeri giremiyor. Hem de emekçilerin paralarıyla yapılmış ve sermayenin sömürüsüne sunulmuş olan hastanelerin kapısından. Üstelik hiç yararlanmadığımız sigorta priminiz siz yaşadığınız müddetçe hanenizde borç olarak birikecek. Eksik yatırılan sigorta priminizi tamamlamak patronun değil

İşçi sovyetleri örgütlemek ve onları işçi ve asker temsilcileri sovyetlerine dönüştürmek, ancak aşağıdaki üç koşulun varlığında mümkündür:

a- İşçi asker ve bütün emekçi halkın geniş tabakalarını kucaklayan devrimci bir kitle hareketinin yükselişi;

b- Ekonomik ve siyasal bunalımın, iktidar gücünün eski hükümetin elinden kaymasına yol açacak biçimde keskinleşmesi;

c- Önemli işçi tabakalarının saflarında ve daha önemlisi, komünist parti saflarında, kararlı, sistemli ve planlı bir iktidar mücadelesi yürütme konusunda ciddi bir hazırlığın bulunması;

5 Ağustos 1920'deki
Dünya Kongresi

sizin “zorunluluğunuz” olacak. Memurların disiplin amirleri vali ve kaymakamlar olacak. Sürgünler cezalar ve ödüller sistemi daha hızlı işleyecek. Memurların işten atılması ve ya ödüllendirilmesinin kuralları esneyecek. Yani emekçiden yana olanlarla burjuvaziden yana olanların payına düşen aynı olmayacak. “Memurların, kamu yararı ve hizmet gerekleri sebebiyle ihtiyaç duyulması halinde kurumlarınca Devlet Personel Başkanlığının uygun görüşü alınarak diğer kamu kurum ve kuruluşlarında 6 aya kadar geçici süreli olarak görevlendirilebileceği” hükmü ile bu işleyiş keyfi hale getiriliyor. 4C’yi memurlar için yasallaştıran “Kurumlarında atama imkanı olmayan memurlar, Devlet Personel Başkanlığınca belirlenen başka bir kurumdaki boş kadroya atanabilecek. Bu durumda olan memurlar, atama işlemi yapılmıncaya kadar kurumlarında niteliklerine uygun işlerde çalıştırılacak ve eski kadrolarına ait mali haklardan ve sosyal yardımlardan yararlanmaya devam edebilecek.” Atanma sonrasının belirsizliği sanıyoruz ki emekçilerin lehine bir durummuş gibi algılanmıyordur.

Daha pek çok saldırı gürültülü reklamlarla gizlenmeye çalışılırken, sermayeye tanınan ayrıcalıklarsa satır aralarına gizleniyor.

Sermaye bu yasayla işsizlik fonundan çalışanların sigortalarını ödeyecek. Yani yine çalışanların cebinden... Bölgesel ya da sektörel kriz vb nedenlerle işe “ara” verebilecek. Bu sürede işçilerin maaşlarını %60 ila %150 si miktarında yine işsizlik fonundan ödeyecek. Vergi ve prim aflarından bahsetmeye gerek yok. Hesaplar çoktan yapıldı bile.

Yasanın ayrıntılarına girdikçe sendikaların varlık sebebini ortadan kaldıran bu saldırıya karşı topyekun ayaklanması beklenirdi. Oysa sistemin fren sistemleri haline gelmiş olan sendikalardan yine günü geçiştirme ve emekçilerin tepkilerini boşaltma “eylemleri” ihanetini sahnede görüyoruz. Yasanın emekçilere anlatılmasında bile yeterli ol(a)mayan sendikalar emekçilere öncülük etmekten de acizdiler.

Ankara eyleminden “baskılar bizi yıldırılmaz” sloganları arasında, tıpkı 4 Mart’ta olduğu gibi, tıpkı TEKEL işçilerinde olduğu gibi “Her Yer

Sendika görevlileri, sanayi alanındaki yasallığı gerekli, ama sürekli olarak gerekli olmayan bir uzlaşma diye kabul ederlerse; güçler dengesini işçi sınıfından yana çevirmek için sendikaların elinde bulunan tüm araçları kullanırlarsa; işçi sınıfının her hangi bir anda sermayeye karşı zaferle sonuçlanan bir saldırıya kalkışıp, işçi sınıfının yasalarına bağlı kalması için gereken tüm maddi ve manevi hazırlık çalışmasını yerine getirirlerse sendika devrim aracı olur. Sendika disiplini de devrimci bir disiplin olur.

Sendikalar ile konseyler arasındaki ilişkiler yalnız şu ilkeye göre sabitleştirilebilir; konsey seçmenlerinin çoğunluğu ya da önemli bir sayısı sendikalarda örgütlenmelidir. Bu iki kurumu hiyerarşik bir bağımlılık ilişkisiyle birbirine bağlama yolundaki her türlü girişim, her ikisini de yıkıma götürür. Konseyleri yalnızca sendikal mücadelenin bir aracı kabul eden anlayış, bürokratik bir disiplin ve hiyerarşik yapı içinde maddi bir biçim alırsa, bir devrimci gelişim gücü olan konsey kısırlaşır; proleter devrimin günümüzdeki gelişiminin yeni üretim ve gelişme tarzları, yeni disiplin tarzları ve sonuç olarak da komünist bir toplum yaratmaya kendiliğinden biçimde yönelen bir biçimi olan konsey kısırlaşır.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Genel İş'e üye işçileri 06 Ocak günü SGK önünde torba yasayı protesto ettiler. Belediye İş'den Hasan Gülüm, Türk İş ve diğer konfederasyonları eylemleri ertelemeleri ve eylemleri gerçekleştirmemeleri konusunda eleştirdi. Basın açıklamasında hükümet belediye işçilerini tasfiye ediyor. Tek madde ile yaklaşık 52.000 belediye işçisi belediye işlerinden edilerek Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nün taşra teşkilatında iradeleri dışında hizmetli olarak çalıştırmaya zorlanacaktır denildi.

Kızılay" diyerek çıkan burjuva sendikacılığı emekçilerin güçlerini meşaleli akşam eylemlerine çekerek burjuvazi için bulunmaz fırsatları sağladı. İş bırakma yok, eylemler akşam mesai sonrası kimsecikleri rahatsız etmeden sürdü ve söndü. Ankara saldırısı sonrası tüm güçlerini Ankara'da toplaması gerekenler en basit tabirle seçim çalışmalarından böylesi büyük bir organizasyona girişemediler. Daha kapsamlı bir tabirle herkesin bir tarafta çektiği yönetimlerden merkezi bir karar çıkması beklenemezdi. İki sınıf arasında çekiştirilirken burjuva yan ağır bastı.

Bu durum bahsettiğimiz gibi yeni bir durum değil. "Yeni" KESK yöneticileri "Sahte sendika yasasına hayır" sloganları daha kulaklarda çınlar-ken apar topar genel kurulları yapıp tüzüklerini "sahte sendika yasasına" göre düzenleyerek "profesyonel yöneticilik" payesini alırken aslında masadan ağır kayıplarla çıkmışlardı. Sonraki süreç onları emekçilerin iradesi olmaktan çıkardı. Emekçilere rağmen emekçilerin iradesi yaptı. Temsili, kitlesellikten kaçınmak için sessizce "örgütlenen" ve emekçilerin özlemlerine cevap vermeyen "eylemler"... İmza toplamalar, sevk alınarak yapılan "iş bırakmalar", kota konulmuş merkezi eylemler ve bolca basın açıklamaları, uyarı eylemleri... Pasifizmin, uzlaşmacılığın geldiği nokta kendi kitlesinden kopmasıyla sonuçlandı. Tepedeki birkaç bin kişinin koltuk kavgasından ibaret bir örgüt haline geldi KESK. Genel kurullar çoktan seçilmişler üzerinde adet yerini bulsun diye yapılan gösterilerden öteye gitmiyor.

Bugün devrimci güçler sendikalarda var olmaya devam etmenin yollarını arıyorlar. Bununla ilgili önümüze iki seçenek geliyor. Birincisi yeni bir KESK yaratma. Tıpkı KÇSP döneminde olduğu gibi yeniden, baştan başlama. Ancak bu mümkün değil. O köprü'nün altından çok sular geçti. Aynı kişiler, aynı düşünceler ve aynı yöntemlerle yeniden başlananın da sonu bugünkü KESK olacaktır. Koltuklarda oturanlar yer değiştirirse de sonuçtan kaçılır gibi değil. Bu seçeneğin üzerinde durmak bu durumda anlamsız görünüyor.

İkinci seçenekte "birlik" arayışları... Nasıl bir birlik diye sormak her devrimci aklın yapması gereken şey. Aldığımız cevaplardan bahsedelim. İlkel bir birlik mi? Hayır. İlke koymak bizi daraltır. Neden? Çünkü şu andaki gidişata muhalif (?) olan her kesimin içindeki "iyi unsurları" kucaklayacak bir birlik bizim hedefimiz!

Hepimiz görebiliyoruz sendikal muhalefetten öteye gitmeyecek olan hayal kırıklığını... "Ayaklanmalar yüzyılında" sendikalizmden öteye gide-meyen, kişileri ideolojilerinin üstünde gören, tarihsel birikimden ve diya-lektikten yoksun bir birlik arayışı. Devrimci sendikalizmin sonu!

Kamu emekçileri sendikalarının kuruluşunda ve en zorlu süreçlerinde sendikalardaki uzlaşmacı, reformist bakışa karşı mücadelemizi herkes bilir. Bu mücadele tıpkı burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele gibi tavizsiz bir mücadeledir. Günlük çıkarlarımızı bir kenara itmeyi bilmek emekçi sınıfların nihai hedefine varmanın olmazsa olmaz koşuludur. Bugün sendikalarda varlıklarını devam ettirmeye çalışan bütün kesimler tabanın devrimci örgütlenmesine değil, sayı hesabına ulaşmanın kestirme yoluna başvurmak zorundalar. Genel kurullara katılanlar bilir. Önümüze getirilen listelerdeki isimlerin birçoğunu tanımazsınız bile. Tıpkı işyeri temsilciliği bile yapmadan KESK genel başkanı olan Sami Evren gibi. Tüm genel kurullardan tepeye doğru tırmanırken ona oy verenlerin onun örgüt içindeki fedakarca çalışmalarını değil grubunu oyladıkları gibi.

Bugün KESK içinde çalışmanın ve KESK’i devrim için bir araç haline getirmenin yolu genel kurullardaki ayak oyunları ile baş etmek, sayı hesaplarıyla tavizler vermek değil. Yönetimlerde türlü oyunlarla boğuşmak, daha kötüsü yönetimlerin uzlaşmacılığının hesabını vermek zorunda olmak, kitlenin gözünde yıpranmak, sürekli kendi duruşunu savunmak zorunda kalmak, devrimcilerin devrimi örgütlemek için kullanacakları enerjilerini sendikalist eylemler için bile mücadele ederek geçirmeleri işten bile değil. Sendikalarda etkili olmanın, devrimci çalışma yürütmenin yolu kitleler içinde mücadelenin araçlarını oluşturup, tabanın inisiyatifini yönetimler üzerinde bir güç haline getirmektir. İşyeri komitelerini örgütlemektir.

1990’larda emekçiler KÇSP’yi devrimci duruşu nedeniyle takip etmekteydiler ve bugün KESK’i uzlaşmacı kimliği nedeniyle terk ediyorlar. KESK’li olmak demek herhangi bir sendikaya üye olmaktan farklı değil. Ama diğer devlet sendikalarında olmak günlük çıkarlara hizmet ediyor. KESK’li olmak bedel ödemek demek. Üstelik bu bedeli öderken örgütünüz sizi çoğunlukla yalnız bırakıyorsa, hem de iradenizi yansıtılabileceğiniz tabandan tavana bir işleyiş yoksa kitleler neden KESK’li olsunlar. KESK’in içinde tüm dayatma ve saldırılara karşı ısrarla duran ve bugün KESK’e üye olanlar, emekçiler içindeki ilerici kesimleri temsil ediyorlar. Ancak KESK bir sınıf sendikası olarak daha geniş emekçi kesimlerini kucaklamalıdır. Bunun yolu da sayı hesapları uğruna onların en geri yanlarına hitap etmek değil, onlara ileriye giden yolu açmaktır.

KESK içinde arayışlar devam ederken devrimci, ilerici, demokrat tüm kesimlerin KESK’in tüm toplumun duyarlılıklarına tepki veren, tavizsiz politikalarını hayata geçirmeleri mümkün. KESK bugün hala emekçiler içinde bir etkiye sahip. Ancak onların ilerlemeleri karşısında geride kalmaya devam ederse emekçi kitleler onu da tüm devrimin karşısında duran engeller gibi ezip geçecektir. Tunus’tan başlayıp tüm Ortadoğu’yu saran halk devrimleri ve bundan önceki tüm devrim deneyimleri bize bunu öğretiyor. Tabanın inisiyatifini etkin kıldığınızda ve onu taban örgütlerinde örgütlemeyi başardığımızda hem devrimin hem de özlem duyduğunuz devrimin araçları olan sendikaların gideceği yönü tayin etmiş olursunuz.

Torba yasası karşısında duruşlarıyla emek güçleri sendikaları sınımış oldu. Yasanın işlerliğe başlamasıyla milyarlar yatırılmış olan reklam kampanyaları gerçekler karşısında bir bir eriyecek. İşte o zaman emekçiler yanıltıldıkları, oyalandıkları ve aldatıldıkları için öfkelenecekler. Bu öfke sadece burjuvaziye karşı olmayacak. Onları oyalayan burjuva sendikacılık da bu öfkeden nasibini alacak. Devrimcilerin görevi bu öfkeyi sendikalizmin bir parçası olup burjuvazi için bastırmak değil, emekçilerin iktidarı alması için örgütlemektir. Tabi devrimi güncel bir sorun olarak ele alma öngörüsüne sahipse. Ayaklanmaların emeğin iktidarını ele geçirmesinin tek yolu komite ve konseylere dayanmasıdır. Ayaklanmalar çağında devrimci durum ve iç savaşın yaşandığı ülkelerimizde kendimizi sendika mücadelesine adanmak bizi devrimci yapmaz. Bizi devrimci yapan günlük mücadeleyi iktidar mücadelesine bağlamaktır.

Kapitalizmle ve onun fren sistemleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atılmak istemiyorsak, devrimin ve sosyalizmin temellerini, komite ve konseyleri örgütlemek bizim birinci, vazgeçilmez ve ertelenemez görevimizdir.

DEK / Devrimci Emekçi Komiteleri

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı kapsamında, asgari ücreti protesto eden DİSK’e bağlı Devrimci Sağlık-İş Sendikası üyesi 6 kişi, gözaltına alındı.

28 Aralık’ta bakanlıkta gerçekleştirilen Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısına, “asgari ücretli çalışanların da katılımı gerektiğini” söyleyen sendika üyeleri de girmeye çalıştı.

Polisin engellemesine rağmen girmekte direnen 6 kişi, “Asgari ücret 40 milyon kişiyi ilgilendiriyor, bu ücretle geçinemiyoruz, neden biz bu toplantıya alınmıyoruz, biz de toplantıya gireceğiz” diyerek bakanlığın bahçesindeki demir kapısından atlayarak bahçeye girdi. Bunun üzerine olaya müdahale eden polis, 6 kişiyi gözaltına alarak karakola götürdü.

Sendikalarda Birlik Çağrısına Cevap

Ankara'dan İstanbul'a, devlet yapılanmasının başkentinden işçi sınıfı mücadelesinin, kavganın başkentine selam olsun....
Söyleyeceklerimizin eksik kalacağını bilerek, eksik bırakılacaklara Ankara'dan katkımız olsun;

12 Eylül faşist cuntası sonrasında suskunluk dönemi yaşayan devrimci muhalefet işçi sınıfı hareketi, bir yandan zindanlardan yaşanan direnişlerin zaferlerinin gecikmeli etkisi, diğer yandan 1989 bahar eylemlerinin yarattığı etkiler kamu emekçilerinin örgütsüzlüğünü ortadan kaldıracı sonuçlar doğurdu, örgütlenme taleplerini açığa çıkardı.

Kamu emekçileri, 12 Eylül öncesinde yaşanan dernek deneyimini ve fikrini aşarak doğrudan sendikalaşmaya girişti. Örgütlenme modellerini bile tartışmadan, bakanlıkların ve/veya genel müdürlük teşkilat şemasını baz alarak sendikalarını kurmaya başladı. Hemen hemen iki yıl içerisinde sendikasını kurmamış, bakanlık ve genel müdürlük kalmamıştı.

Yıllar süren eylemsizlik, muhalefetsizlik sonrasında talep etmeye dayalı kitlesel örgütlenmelere girişildi. Temel talep olarak grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı öne çıkarılmaya çalışılıyor olsa da, eylemlerin yoğunlaşması daha çok "maaş artışları"nın belirlendiği, açıklandığı aralık ve haziran aylarında yaşandı. Aslında bu tarihlere de teorik talep ile pratik talep arasında farklılık yarattı. Ortaya konan eylemlerle işyeri sorunlarının açığa çıkan öncüler aracılığıyla, maaş/aylık sorunlarının biriken gücün merkezi kullanımıyla algılaması kitlelerde hakim olmaya başladı. Hatalı olan bu algılamaya ortadan kaldırılacağı yerde, örgütlenmeyi, üye artışı artırmadaki kolaycılığı nedeniyle derinleşmesine, kök salmasına olanak yaratacak davranışlar sergilendi.

Mücadele perspektifinin tartışılmasını isteyen, örgütlenmenin sınıf mücadelesi zeminine oturtulması yönündeki itirazlar, çoğunluğun talepleri gerekçe gösterilerek duymazdan gelindi. Yanlış prim verildi, örgütlenme yerine üye yazımı tercih edilir oldu.

Başlangıçta gündem oluşturan, grev ve toplu iş sözleşmesi hakkını kullanmak isteyen, toplumsal sorunlara çözüm öneren mücadele perspektifi, sonraları gündeme eklenme, gündemi atlamama mantığına evrilmeye başladı. Nicel büyüme ile birlikte tartışmalar, birlikte iş yapma koşullarını oluşturma yöntemi olmaktan çıkarak, örgütsel gücü nasıl ve kimlerle yönetiriz, kontrol ederiz arayışlarına kaydı. Doğal olarak, örgütlülüğün doğan gücün kullanımında eksen kaymaları baş göstermeye başladı.

Sonun başlangıcına gelinirken temel ihtiyaç olarak sendika yasası ve kurumsallaşma ortaya atıldı. Ortak çalışanlar yasası talebi de yardımcı oyuncu olarak belirlendi. Oysa ihtiyaç kurumsallaşma da değil, sendikaları çerçeve içerisine sokacak, örgütlenme ve eylem tarzlarında kısıtlamalar yaratacak sendika yasası da değildi. Çalışanların ortak örgütlenmesi de yanlış bir şekilde yasa sorununa bağlanıyordu.

Benzerlerin çoğunluğu ele geçirmesiyle oluşturulan KESK kamu emekçilerinin sendikal haklar mücadelesinde çözülmemiş sorunları su

KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun) 25 Ocak günü torba yasayla ilgili meclis önünde yapmak istediği basın açıklamasına polis biber gazıyla saldırdı. Polis barikatı önünde açıklama yapan KESK Genel Başkanı "Torba Yasa Tasarısı"na karşı önümüzdeki günlerde geniş kapsamlı bir eylem programı hazırladıklarını "Bugün bize izin verilmiyor, ama biz çok yakın bir zaman sonra Türkiye'nin her yerindeki emekçiler olarak Torba Yasa'ya karşı Ankara'ya yürüyeceğiz ve Meclis'i kuşatacağız. Bu yasanın geçmesine izin vermeyeceğiz" dedi.

yüzüne çıkarmaya başladı. Sorunların çözümü yerine gizlenmesi, sorunları tespit edenlerin de tasfiyesi örgütsel davranış haline geldi. Bu süreçte gündeme müdahale etme mantığı yerini günü kurtarma mantığına bırakmaya başlamıştı.

Siyasi erk tarafından, örgütlü davranış sergileyen kamu emekçilerinin, dolayısıyla KESK'in toplumu etkileyen bir güç olarak görülme-ye başlanmış olması, yönetimleri ellerinde tutan anlayışların başını döndürmeye başlamış, kendi kişisel varlıklarının korunmasını, grupsal ihtiyaçlarının karşılanmasını mücadelenin önüne koyma arzularını açığa çıkarmıştı. Sonuçta bu süreçte başlayan asıl şey çözülmeydi.

Hemen ertesinde emeklilik sisteminde yapılmak istenen değişikliğe karşı, DİSK, Türk İş ve Hak İş'in yanı sıra devlet güdümlü (faşist) sendikalarla işbirliği yapmak üzere "Emek Platformu" oluşturulmuş, eylemler örgütlenmişti. Bu süreç aynı zamanda bir çok ilde örgütlenmiş ve ülke gündemini doğrudan ve sınıf anlayışıyla etkilemiş olan "demokrasi platformu" pratiğinin terk edildiği bir süreç olarak işlemişti. Lokomotif KESK olmakla birlikte, eylemlerin tarihleri, yerleri, konuları ve yöntemleri emek platformunca belirlenmiş, deyim yerindeyse KESK diğer örgütlere yedeklenmişti. Bu yöntem daha sonraları, merkezi kararların tartışılmadan uygulanması, eleştirilerin eylem sonrasına bırakılması mantığını beraberinde getirdi. Ancak eylem sonrası tartışma hiçbir zaman ve hiçbir yerde gerçekleşmedi. 1999'da depremin de katkısıyla alınan yenilgi, sahte sendika yasasına karşı çıkışta yalnızlaştırılmayla birlikte tekrarlandı. Ortaya çıkan duruma kendini uydurmadaki yeteneği gelişmiş olan KESK, bir yandan sahte sendika yasasının getirdiği kısıtlama ve engellemeleri tanımayacağını, sahte sendika yasasını tarihin çöplüğüne atacağını söylerken, diğer yandan "profesyonel" kadrolarla yeniden biçimlendirdi, koşar adım. Profesyonellelikle birlikte bürokratism derinleşmeye ve kurumsallaşmaya başladı.

Çözülme artık çürümeye dönüşüyor, günü kurtarma mantığı yerini günü geçiştirme mantığına bırakıyordu.

Kısa bir özetlemeyle KESK'in tarihsel gelişimine süreçten doğru baktıktan sonra bu güne gelmekte ve anımsamakta yarar var.

Ortaya çıkan tablo yeni değildir. KESK'in eksik MYK'sına olağanüstü genel kurul kararı aldırın tablo yeni değildir. Soruna kaynaklık eden "taciz" konusu da, iddiası da yeni değildir. Ortaya çıkışı ve tartışma şekli nedeniyle, olup olmadığı, ne şekilde olduğu önemsizleşmiştir. Asıl anlaşılması gereken, hangi gerekçelerle kamuoyundan saklandığı, hangi hesaplarla yeniden gündeme alındığıdır. Bu anlaşıldığında çürüme ve kokuşmanın boyutları gerçekliğiyle anlaşılabilir.

Çünkü, yozlaşma, çürüme ve kokuşma ne KESK MYK'sındaki bir kişiye özgüdür, ne de onun aidiyetine aittir.

Çünkü, tartışma ve bilgilendirmeler arasında benzer birkaç olayın, dillendirilmeden, siyasal gruplar arasında görüşmelerle halledildiği "erdemli davranış biçimi" olarak ortaya konmaktadır.

Çünkü, kazanılmış mevzi olarak değerlendirilen sendikal görevleri kaybetmemek her şeyin önüne geçmiş durumdadır.

Çözümün ne olması gerektiğini tartışmadan önce devrimci anlayışların ne yaptığını da bir bakmakta yarar var; kendi doğrularını tespit edip, söylemiş olmak kimseyi kurtarmaz. Bizi de kurtarmaz. Ancak bugün KESK için önerilenlerin dün kendi sendikalarımız için önerildiğinde ne yaptığımıza bakmamız, biz söylemedik di-

23 Aralık günü Kü-tahya'da Başbakanlık Toplu Konut İdaresi tarafından yaptırılan toplu konut inşaatında çalışan taşeron firmaya bağlı işçiler paralarını alamadıklarını söyleyerek eylem yaptı. Yaptıkları inşaatın çatısına çıkan işçiler kiremitleri aşağıya atıp çatıyı ateşe verdi.

Tavşanlı karayolu kenarında bulunan Akkent Mahallesi'ndeki TOKİ tarafından yapımı devam edilen 3'üncü etap toplu konut inşaatlarının bulunduğu yerde eylem yapan 72 işçi 4 aydır müteahhitten paralarını alamadıklarını söyledi.

28 Ocak günü geçen haftalarda Belediye-İş Sendikası'na bağlı işçilerin işgal edip göreve çağırıldığı TÜRK-İŞ eylemdeydi. Tabanın baskısıyla çoğunluğu Belediye-İş Sendikası'na bağlı işçilerin katılımıyla ve TÜMTİS sendikasıyla beraber 270 günden fazla eylemde olan ve zafer elde etmek üzere olan UPS Kargo işçileri de eyleme katıldılar.

24 Aralık Cuma günü saat 19:00'da dizi emekçileri Taksim AKM önünde buluşarak, dizi sürelerinin uzunluğu ve çalışma koşullarını protesto etti.

Senaryo Yazarları Derneği'nin ve Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen)'nin çağrıcılığını yaptığı eyleme, oyuncu, yönetmen, ışıkçı, kostümcü, sesçi ve binlerce dizi emekçisi katıldı. Dizi emekçileri, iki yıl önce dizi setinden ayrılan ve aşırı yorgunluk yüzünden geçirdikleri trafik kazası sonucu hayatını kaybeden Zehra Sezgin ve Tülay Ergildi'yi ölüm yıldönümlerinde andı.

27 Aralık günü Petrol-İş Sendikası Ankara Şubesi'nde, Silikozis hastası kot kumlama işçileri basın toplantısı düzenledi. Toplantıda, Torba Yasa Tasarısı'nda, kot kumlama işçilerinin özürlü kapsamına alınmasının öngörüldüğü belirtilerek, bunun hem teknik, hem hukuksal, hem de insani olarak yanlış olduğu öne sürüldü.

Türkiye'de kot kumlama işçisi olarak çalıştıkları için genç yaşta Silikozis hastalığına yakalanan bin 300 civarında işçi olduğu bunlardan 46'sının hayatını kaybettiği belirtildi.

ye doğru kararlaşmaların yaşama geçmesi yönünde nasıl davrandığımızı da sorgulamamız gerekir. 2007'de BES'te önerilen ve kabul edilen "Geçmişle yüzleşme, hesaplaşma ve program oluşturma kurultayı" kararının uygulanmamasındaki tavrımızı ve katkımızı açığa çıkarmamız gerekir.

Ortaya konanlardan sonra aslında başlangıcın sonu belirlediğini anlamış olmalıyız. "Başa dönmenin, mücadeleyi sınıfsal zemine oturtmanın yolu var mı?" sorusuna yanıt bulmanın çabasını göstermeliyiz. Böyle bir görev ve sorumluluk üstlenmek için, geçmişimizdeki hata, eksiklik yanlışlarımızı açığa çıkarmalıyız. Yaşanan olumsuzlukların oluşturduğu güvensizlik sorununu çözmeliyiz. Birbirimizi anlama ve algılamada yaşadığımız sorun ve sıkıntıları çözmeli, burjuvazinin yarattığı ve dayattığı terminolojiyi reddederek, devrimci, sosyalist, komünist jargonla konuşmalı, anlaşmalıyız.

Yaşanan sorunların kitlelerden değil, yanlış siyasal çözümlerden, izlenen yanlış politikalarından kaynaklandığı tespitinden yola çıkarak;

- İşyerlerinden kopuk, sendika bürolarından yönetilen sendika mekanizmasını reddederek, örgütlenmede işyerini temel alan bir model oluşturmalıyız,

- Güç gösterisine dönük eylem zincirleri yerine, belirlenen sorun çözümlene kadar ısrarlı, inatçı bir eylem tarzı geliştirmeliyiz.

- Yaşanan sorunları işyerlerinden başlayarak çözmeyi hedeflemeli, çözüm önerisini ve tercihini işyerinde çalışanların, doğrudan üyelerin yapmasını sağlamalıyız. Kavganın işyerinde başlayabilmesi için gerekli olan iki koşuldan birisi işyerinde yaşanan sorunun sahiplenilmesi, diğeri ise karşılaşılan ilk engel olan işyeri yöneticisinin aşılması, yenilmesi olduğunu unutmamalıyız.

- Sendikal bürokrasinin yerleşmesine zemin oluşturan, şube, genel merkez, KESK hiyerarşisi içerisinde oluşturulan eylem programlama mantığını ters yüz etmeliyiz. İşyerlerinin ve şubelerin yerel sorunların aşılmasında ve genel taleplerin oluşturulmasında yatay ve demokratik ilişkiler geliştirmesinin yolunu açmalıyız. Şubeler platformlarının KESK talimatıyla işleyen dikey örgütlenmeler yerine, karar alma ve mücadele örgütlenme yeteneklerini açığa çıkarmalı, yetkilerini geri almalıyız,

- Güven sorununu aşmanın yegane yolu çalışana, üyeye güvenmektir. Aldığı karar geri, eksik ya da yanlış olabilir. Etkileme, yönlendirme hakkını kullanmakla birlikte, işyerlerinde üye/çalışanlarca alınan kararların uygulanmasını sağlamalıyız. Biz onlara güvenmeden, onların bize güvenmesini isteyemeyiz.

- İşyerlerinden başlayacak mücadelenin, sendikal bürokrasi engelini de, gerçek hedef olan kapitalizmi de yerle bir etme potansiyeline sahip olduğunu unutmamalıyız.

Söyleyeceklerimizin eksik kalacağını bilerek başladık, tamamlanması için öneriyoruz;

Sürece müdahale KESK'in olağanüstü genel kuruluyla sınırlanmamalıdır, başlatılan tartışma girişimi zeminini genişletmeli, değer katılmak ve katkı konmak üzere Ankara ve diğer kentlerde de tekrarlanmalıdır.

Taban İnişiyatifi

Merhaba,

Aslında bu sayıda sosyal güvenliğin bir başka konusunu sizlerle paylaşmayı düşünüyordum. Ancak son zamanlarda, yoğun işten atılmaları nedeniyle ihbar tazminatı ile kıdem tazminatı acilen ele alınması gereken bir konu haline gelmiş durumda. Bu sayıda detaylı olarak inceleyeceğimiz ihbar tazminatı var.

4857 sayılı kanunu gereğince: İhbar tazminatı, işçinin iş kanunundan doğan hakkıdır. Çeşitli sebeplerle işten çıkartılan işçiye çalışma süreleri göz önünde bulundurularak verilen tazminattır. Patron ve işçi akdin feshinde bildirim sürelerine uymak zorundadır. Kendi isteği ile işten ayrılan işçi, ihbar tazminatına hak kazanamaz. İhbar tazminatı üzerinden gelir vergisi ve damga vergisi kesintisi yapılır.

Belirsiz süreli iş sözleşmelerinin feshinden önce durumun diğer tarafa bildirilmesi gerekir. Bu süreler; 6 aydan az çalışılan süreler için 2 hafta, 6 ay ile 1,5 yıl arası: 4 hafta. 1,5 ile 3 yıl arası 6 hafta. 3 yıldan fazla çalışanlar için 8 haftadır. Bu süreler asgari olup sözleşme ile artırılabilir. Bildirim şartına uymayan taraf bildirim süresine ilişkin ücret tutarında tazminat ödemek zorundadır. Patron, bildirim sürelerine ait ücreti peşin vermek suretiyle iş sözleşmesini fes edebilir. Patronun bildirim şartına uymaması veya bildirim süresine ait ücreti peşin ödeyerek sözleşmeyi feshetmesi bu kanunun 18, 19, 20 ve 21 inci maddesi hükümlerinin uygulanmasına engel olmaz.

18. maddenin birinci fıkrası uyarınca bu kanunun 18 19 20 ve 21 inci maddelerinin uygulanma alanı dışında kalan işçilerin iş sözleşmelerinin fesih hakkını kötüye kullanarak sona erdirildiği durumlarda işçiye bildirim süresinin üç katı tutarında tazminat ödemek zorundadır. Fesih için bildirim şartına da uyulmaması ayrıca dördüncü fıkra uyarınca tazminat ödemesini gerektirir. Bu maddeye göre ödenecek tazminatlar ile bildirim sürelerine ait peşin ödenecek ücretin hesabında 32. maddenin birinci fıkrasında yazılan ücrete ek olarak işçiye sağlanmış para veya para ile ölçülmesi mümkün sözleşme ve kanundan doğan menfaatler de göz önünde tutulur.

İhbar tazminatının belirli süreler için olanı ile belirsiz süreli olanı arasında çok fazla kayda değer bir fark bulunmamaktadır. Örneğin; belirli süreyle yapılan bir sözleşmeyi patronun tek taraflı iptal etmesi durumunda sözleşme de belirtilen sürenin geriye kalan ücretini nakit olarak ödeyip iş akdini fes edebilir. Bilindiği gibi ihbar tazminatı her iki tarafı da bağlamaktadır. Aynı şekilde işçi de patron da kuralları ihlal etmesi durumunda ihbar tazminatını ödemekle yükümlüdür.

Yukarıda belirtmeye çalıştığım yasada yer alan ve her iki tarafı da bağlayan koşullar şöyle düz bir mantıkla bakıldığında eşit gibi görünmektedir. Ancak gerek ihbar tazminatı, gerek kıdem tazminatı veya patron tarafından SGK'ya ya da işçinin kendisine ödenmesi gereken belki de yüz çeşit primin patron tarafından ödenmemesi durumunda, yasada görüldüğü kadarıyla patrone almamak çok da mümkün olmamaktadır. Örneğin; bir ya da birden fazla işçinin patronu tarafından haklarının verilmemesi durumunda, işçi dava açmak için avukat tutacak, avukat ücreti ödeyecek ve dava en az bir yılda sonuçlanacaktır. Bir yıl da temyiz süresi, eder iki yıl. Bununla da bitmez. Patron ödeme gücüm yok dediği an işte yasa burada sadece yasa olarak kalır. Yani patron için tutuklama kararı yoktur. Ancak icra yöntemi ile ne kadar sürede ne kadar tahsil edilebilirse o kadar.

Tabi ki icra işlemleri için harç, icra işlerini gerçekleştirecek görevlilerin harcırahları, icraya gitmek için taksit ücreti, bunların hepsini öncelikle işçi cebinden karşılayacak. Zaten en küçük patronun bile muhasebecisi ve avukatı vardır, bunlar işlemlerini yaparken kılıfına uydurmak üzere para alır.

“Minareyi çalan kılıfını hazırlar” deyimi işte burada yerini bulur.

DEK'li Sosyal Güvenlik Uzmanı

Batman İl Sağlık Müdür-
lüğü ve sağlık ocakları
bünyesinde çalışan 86
işçi yılbaşında işten çıkarılacakları gerekçesiyle 26 Aralık günü Sağlık İl Müdürlüğü önünde toplandı.

İl Müdürlüğü önünde toplanan 86 işçiye Sağlık Sen ve SES Batman şubeleri başkan ve üyeleri de destek verdi. Basın açıklamasında 6 yıldır toplam 82 otomasyon, temizlik ve güvenlik personelinin görev yaptığını, yeni yılda sözleşmenin artık yenilenmeyeceği ve otomasyon personelinin hepsinin görevine son verileceği kaydedildi. Sağlıkta dönüşüm programı ile başta pilot bölgelerde başlayan ve 01 Ocak 2011'de tüm Türkiye'de uygulanacak olan Aile hekimliği sisteminin de kabus haline geldiği ifade edildi.

ANKARA EYLEMLERİNDEN BİRİ DAHA 3 ŞUBAT

DİSK, KESK, TMMOB VE TTB'nin TORBA YASA'YA ilişkin 27 Ocak 2011 tarihinde Ankara'da yaptıkları ortak açıklama;

"Hükümete sesleniyoruz. Yasadan emek alanı ile ilgili düzenlemeleri derhal çıkartın. Torba yasayı geri çekin ve sosyal taraflarla birlikte yeni bir taslak hazırlayın!"

Çağrıya olumlu yanıt alamayan dörtlü 30 Ocak 2011'de eylem programı açıkladı:

"TORBA YASA'YA KARŞI DÖRT KOLDAN ANKARA YÜRÜYÜŞÜ
3 Şubat 2011 Perşembe günü saat 11:00'da Kurtuluş Parkı'nda olacaktır. Bütün yürüyüş kolları burada Ankara halkı ve 81 ilden gelen katılımcılarla buluşarak TBMM kapısına yürüyecek ve "Torba Yasası'na Hayır Zinciri" oluşturulacaktır."

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB çalışma koşullarında ve işçi/emekçilerin haklarında tırpanlamaya yönelik hazırlanan "Torba Yasa"ya karşı eylem kararı almışlardı. Ankara'ya gidilecek, "Meclis Abluka'ya Alınacak"tı. Alınan ve açıklanan karar buydu.

Hazırlıklara başlayan karar örgütleri peş peşe açıklamalar yapıyordu eyleme taşıyacakları kitlenin sayısal değerleri hakkında. Biri seksen bin diyordu, diğeri yüzün altına düşmeyiz...

Gün geldi, 2 Şubat'ta Ankara'ya yola çıkan araçlar belli oldu...

Bu arada devlet boş durur mu?

Bir yandan Ankara valisi aynı gün açıklama yapıyordu; "TBMM'ye bir kilometre uzaklıktaki alanlar içerisinde toplantı yapılamaz, TBMM çevresinde gerekçesi ne olursa olsun hiçbir eylemin gerçekleştirilmesi yasal olarak mümkün değildir. Kanunsuz eylem güvenlik güçleri tarafından mutlaka engellenecek ve eylemi organize edenler ile katılanlar hakkında da gerekli yasal işlemler yapılacaktır."

Diğer yandan İçişleri Bakanı destek veriyordu valiye; "Meclis çevresinde eylem yapılmasına kesinlikle izin vermeyiz. 'Meclis'i kuşatacağız' gibi ifadeler kullanılması hukuk dışı bir tutum. Türkiye hukuk devleti, hak aramanın yolları var."

Başkanlar anında cevap veriyor;

"Amacımız Türkiye'yi yeni bir gerginliğe sokmak değil ama bizi dinlemeyen bir Meclis var. İktidar parlamentodaki ağırlığını ortaya koyarak kaygılarımızı giderecek ciddi bir adım atmadı. Makyaj değişiklikler bizi tatmin etmiyor/Süleyman ÇELEBİ"

"İşçiler, emekçiler haklarını arayınca böyle yasaklar hatırlanıyor. İşçiden, emekçiden bir korku duyulduğunu değerlendiriyoruz. Ankara Valiliği TEKEL örneğinde hata yapmıştı. Umarım tekrarlamaz/Eriş BİLALOĞLU"

Kendilerinin daha önce de Meclis'in Dikmen çıkışında basın açıklamaları yaptıklarını ve buna izin verildiğini söyleyen Döndü TAKA ÇINAR, "Bugüne kadar uygulanmayan bir düzenleme bugün uygulanıyorsa çok açıktır ki Ankara Valisi Türkiye'yi idare etmeye kalkıyor, ileri demokrasi uygulandığını iddia eden Başbakan'ın başkentinin valisi böyle yönetmeye çalışıyor. Sıkıyönetim koşullarında yönetmeye çalışıyor. Baskıları kabul etmeyeceğiz, kararlıyız" dedikten hemen sonra, Polislin zor kullanabileceğinin anımsatılması üzerine ise, "Umarız böyle bir şeye başvurmazlar. O- rayla hak aramaya gelenler polisler gibi devlet

memurları, işçiler ve emeklilerdir. Dolayısıyla halka karşı polis gücünün kullanılması hoş olmaz”

Dört bir yandan yola çıkanları, Ankara Cemal Gürsel Meydanından Hacettepe köprüsüne doğru sıralanan araçları geldiklerinde gördük; toplam 30-35 araç... Anlaşılan örgüt yöneticileri olabilecekleri öngörüp sorumluluklarını sonuna kadar yerine getirmekte kararlıydılar. Yiğınların Ankara'ya akması ve gücünü inat ve ısrarla kullanmasının sorumluluğu ağır geliyordu ama, muazzam yakıcı ve yıkıcı sorunlara gebe bir düzenlemeye karşı koymamış olmak da başlı başına bir sorun.

Demek ki öngörülen katılım 1500-2000 Ankara dışı, bir o kadar da Ankara kitleleri gelse eder sana 3000-4000. Eh, bu kadar kitleyi kontrol altında tutmak da kolay, anlaşma zemini yaratıp Ankara'nın dar sokaklarından Meclis'i uzaktan görecek bir yerlere götürüp, “ne yapalım, bu sayıyla Meclisi kuşatmak zaten mümkün değil, ama sözümüzü tuttuk, meclise karşı eleştirimizi yapıyoruz işte” savunması yapmak da.

Ama kazın ayağı öyle değildi, Kurtuluş parkı içerisinden yola inme çağrısı ile birlikte sayı birden beş bini geçti, kısa sürede on bine dayandı.

Güzergah belliydi ve yüründü Ziya Gökalp'e. Tatlı bir yokuş vardır Kolej'den Kızılay'a giderken. İşte o yokuşun bittiği yerde polis barikatını oluşturmuştu yürüyüş başladığında. Kortej barikata dayandığında, bir ucu kolejdeydi. Bulvarda adım atacak yer yok.

Pazarlıklar başladı anında, polis “burada yapın açıklamanızı” diyordu, yöneticiler “Meclis'i uzaktan da olsa görelim, Akay'a gidişi açın bari”

Zaman geçtikçe kitle gerilmeye başlıyordu, bir an geldi barikatın zayıf yerinden, kenardan bir yerden yüklendi kitle, biber gazı spreleriyle püskürtüldüler hemen. Ama başlamıştı bir kere cenk. Barikatın ortasından yüklenildi bir kez daha emekçiler. Spreyler yetmemişti, bu defa gaz bombaları kullanılmaya başlandı. Arkalarda bir tedirginlik olsa da çabuk toparlandı ve inatla yerinde kaldı kitle, dağılmadı. Ön taraflarda çatışma başlamıştı. Ara sokaklara yığınak yapmıştı polis, yokuş başlarını tutmuş, gaz silahı taşıyanlarının elleri tetikte...

Çatışma kesilmeyince, birden onlarca gaz bombası peş peşe yağmaya başladı kitlenin üzerine. Yine de dağılmadı kitle, ciğerleri söküle söküle geri çekilmeye başladı ama dağılmadı... Kolej'e çekilip Kurtuluş'a giden yola barikat kurdu emekçiler. Sayıları azalsa da, direnmeye, çatışmaya kararlıydılar. Panzerler, robocoplar, gaz bombaları, plastik mermiler karşısında bir saatten fazla süre çatıştı kitle. Yaralananlar oldu mermiyle, gazdan etkilenenler...

Bir kere daha geri çekildi eylemciler, bu defa Kurtuluş Meydanına. Parkın içi polisin işgali altındaydı. Kısa sürdü, Meydan savunması, üç yandan sarılmış kitlenin üzerine yağın gaz bombaları sayıları iyice azalan eylemcileri Cebeci, Hacettepe ve Hamamönü yönlerinde üçe bölmüş, etkisizleştirmişti.

Bir haber geldi, Mithatpaşa Caddesinin üst tarafında yola çıkılmış, trafik kesilmişti. İnisiyatifi ele alan bir grup emekçi irade koyup, yolu kesmişti. Köprüden aşağıya, Sakarya'ya doğru yürüyüşe geçildiğinde üç-beş kişiyle başlayan yol kesme 150'lere çıkmıştı. Köprü çıkışında kesildi yolları, bir kere daha gazla, copla müdahale edildi emekçilere.

Belki 3 Şubat'ta yenildiler, ama çok önemli deneyimler edindiler. Artık biliyorlar ki, savaş başladığında yöneticiler komutan değildir, komutanlar kitlelerin içinden çıkar. Ve sınıf savaşımı inisiyatifi ele almakla, irade koymakla gelişir.

Yunanistan'da hükümetin kemer sıkma önlemleri ile çalışma koşullarına karşı Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) Mücadeleci İşçi Kolları Birliği'nin (PAME) çağrısı üzerine 23 Şubat günü 24 saatlik greve gidildi. Grev nedeniyle, başkentte kamu ulaşımında ciddi aksaklıklar meydana gelirken, 100'den fazla uçak seferinin iptal edildiği bildirildi. Bu yıl yapılan en büyük grev nedeniyle başkent Atina'da dev bir yürüyüş düzenlendi.

Atina Üniversitesi ile Omonia Meydanı'ndan başlayan, Yunanistan Parlamentosu'nun bulunduğu Sindagma Meydanı'na kadar süren yürüyüşe 30 bini aşkın kişi katıldı. Maaş, emekli maaşları ve ödeneklerindeki kesintileri protesto eden işçiler, “Krizi biz ödemeyeceğiz”, “Gençlerin işsiz, ilaç ve eğitimin paralı olması yasa dışı bir ahlaksızlıktır”, “Halk karşıtı önlemlere hayır”, “Eğitimcileri küçük düşürmeyen maaşlar istiyoruz” şeklinde sloganlar atıldılar. Yürüyüş kolundan ayrılan gruplar Parlamento binasını korumakla görevli polislerle çatıştı. Polislerin göz yaşartıcı ve gaz bombası, grupların ise taş, sopa ve molotofkokteyleri kullandığı çatışmalarda çok sayıda polis ve gösterici yaralandı. Atılan molotofkokteylerden birinin isabet ettiği bir polis yanmaktan güçlükle kurtarıldı.

Ülkede son 13 ayda 10 kez genel greve gidildi ve geniş çaplı gösteriler düzenlendi.

Kaynak: ANF

Sendikal Hareket İçeri İlke Ve

De-Sa'nın İstanbul Sefaköy'deki fabrikasında patron, 11 Deri-İş üyesi işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler sendikalı olarak işe geri dönmek için fabrika önünde 18 Ocak günü direnişe geçti.

“Deri-İş’in sendikal çalışmasını öğrenen DESA Yönetim Kurulu Başkanı Melih Celet, 17 Ocak günü yanına aldığı fabrika müdürü, insan kaynakları sorumlusu ve iki ustabaşısıyla birlikte odasına tek tek çağırdığı işçilere ‘tüm haklarını aldıklarına dair bir belge’ imzalatmaya çalışmış, işten çıkarmaları için para teklifinde de bulunmuştu” açıklaması yapıldı.

1) Sendikalara yönelik ilke ve görüşler belirlenirken sık sık sendikalizme düşülüyor. Sendikalizme düşmeden, sendikal mücadele hakkında görüş ortaya konmalıdır. Sendikalizm ile sendikal mücadele farklı şeylerdir. Sendikal mücadele işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde dayanması gereken, teorik, politik ve pratik (ekonomi) bütünlüğü içerisinde ekonomik mücadeleyi ifade eder. Ekonomik mücadele işçilerin, emekçilerin sermayeye karşı mücadelesinde zorunlu bir mücadele biçimidir. Sendikalizm ise işçi sınıfının bütünlüklü yani teorik, politik ekonomik mücadelesinde ilk iki hedefi yadsır. İşçilerin yalnızca ekonomik mücadele yoluyla kurtulabileceği yanılgısını yaratır. Politik mücadeleyi yadsır.

Sendikalizm eleştirilirken –mahkum edilirken- bunun yerine konulması gereken devrimci sendikalizm değildir.

2) Sendikaların hedefi, emeğin kurtuluşu, savunulması ve korunmasıdır. Burjuva ve küçük burjuva reformist anlayışın egemen olduğu sendikalarda esas hedef olan emeğin kurtuluşu bir kenara bırakılır. Yalnızca emeğin savunulması ve korunması çerçevesinde hareket edilir. Bu anlayışa karşı emeğin kurtuluşu bakış açısına dayanarak mücadele edilmelidir. Emeğin kurtuluşu, emeğin savunulması ve korunması mücadelesinin ardına da bırakılamaz. Öncelikli ve temel bir hedef olarak görülmelidir. Böylesi bir hedef konmaksızın emeğin günlük mücadelesinin dışına çıkılamaz.

3) Sendikalar işçilerin sermayeye karşı bir mücadele aracıdır, örgütüdür. İşçilerin örgütlü gücünün ana hedefi var olan toplumu dönüştürmek ve işçilerin temel çıkarlarını korumaktır. Sorun yalnızca işçilerin sendikalarda birliği değil, bu birliğin işçi sınıfı için bir birlik, işçinin kurtuluşunu hedefleyen bir birlik olmasıdır.

4) Bu çerçevede işçilerin sermayeye karşı mücadelesinin önünde engel oluşturan, burjuva sendikal anlayışa karşı mücadele, sınıfın hedeflerine ulaşması için zorunlu bir koşuldur. Burjuva sendikacılık (sarı sendikacılık) işçi sınıfı için birliğin yerine sermaye için birliği koyar. Sendikal bürokrasi, burjuva sendika ilişkilerinin bir ürünüdür. Dolayısıyla burjuva sendikacılık (sarı sendikacılık) zihniyeti ve politikasıyla mücadele edilmeden, sendika bürokrasisi ile mücadele yetersiz ve eksik kalır, sonuç getirmez.

5) Sendikalar, sermayeyle sınıf işbirliğine değil, sınıf mücadelesine dayanmalıdır. İşçi sınıfı, tam kurtuluş hedefine yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla varır.

6) İşçilerin, emekçilerin meslek darlığı anlayışına düşmemesi için sendikalar mücadelelerini ve çalışmalarını yalnızca sendikal çerçevede sınırlı tutmamalı, toplumu ilgilendiren bütün konularda görüş ve tavır koymalıdır. Bunun yanında uluslar arası sorunlarda görüş ve tutumunu açıkça ortaya koymalıdır.

Toplum ve dünya üzerine görüş ve tavır belirlerken işi sınıfının devrimci ideolojisine, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine dayanmalıdır.

İşinde İzlenmesi Gereken Görüşler

7) İşçiler yalnızca, sendikaların birer üyeleri olarak görülemezler. Aynı şekilde, sendikal muhalefetlerde işçileri sadece sendika üyesi olarak göremezler. İşçi sınıfı, toplumun temel, öncü ve dönüştürücü gücüdür. Aynı şekilde devrimin öncü ve belirleyici gücüdür. Tüm ezilen ve sömürülenleri kapitalizmin baskısından ve sömürsünden kurtaracak sonuna kadar tutarlı devrimci tek güçtür. Böylesine tarihsel devrimci rolü olan işçi sınıfının üyelerinin yalnızca sendika üyesi olarak görmek işçi sınıfının tarihsel rolüne sırt çevirmek olur.

Dolayısıyla işçilerin görevleri ve mücadelesi yalnızca sendika üyeliği çerçevesi ile sınırlanamaz. İşçilerin gücü ve enerjisi asıl olarak tarihsel devrimci rolünü gerçekleştirmesi için harekete geçirilmelidir.

8) Sendikaların işleyiş ilkelerine öncelikle bu bakış açısı ile bakılmalıdır. Ve ancak bu bakış açısı ile doğru olarak konabilir.

A) Sendikalar, örgütsel işleyiş bakımından partilerden bağımsızdır. Bunun yanında ideolojik ve politik olarak işçi sınıfının görüşlerine bağlıdır. Proletarya enternasyonalizmi ilkelerini benimserler. Sendikalar kesinlikle işçi sınıfı partisinin yanında yer almalıdırlar. Çünkü işçi sendikaları işçi sınıfı partisinin ideolojik politik görüşlerini izleyerek ve onun yanında yer alarak işçi sınıfının kurtuluşuna hizmet ederler.

Burjuvazi sendikaları, işçi sınıfı partisinin etkisinden çıkarmak ve bunun sonucu olarak kendi etkisine, sermaye partilerinin etkisine sokmak için, sendikaların partilerden bağımsızlığı fikrini yayar. Bu burjuva ideolojik saldırısına karşı kararlıca durulmalıdır.

B) Sendikalar, demokratik merkeziyetçi bir işleyişe sahiptirler. Ancak sendikalarda örgütsel yapıları gereği demokratik yön ağır basmalıdır. Bu işçilerin sendikal faaliyete etkin ve üretken bir şekilde katılmaları için, sendika yönetiminin denetlenmesi için tabanın söz ve karar sahibi olması için, kitlelerin yönetmeyi öğrenmesi için çok önemlidir.

C) Her kademedeki sendika yönetimleri tabanın sesine kulak vermeli, onları dinlemeli, sorunlarını çözmeli, isteklerini yerine getirmelidir.

D) Sendika yöneticilerinin ücretleri, sendikanın örgütlü olduğu iş kolundaki, en yüksek işçi ücretini geçmemeli.

E) Her kademedeki yöneticiler, kendilerini seçen üyeler istediği takdirde geri çağırılırlar.

F) Üyelerin sendika giderlerini rahatlıkla denetleyebilmesi için sendikanın ve yöneticilerin tüm harcamaları açık ve anlaşılır bir biçimde kısasürelerle yayınlanmalı.

G) Üyelerin sendikal faaliyet ve kararlara aktif katılımı için genel düzeyde ve şube düzeyinde işçi temsilciler meclisi oluşturulmalıdır. Temsilciler meclisinde alınan kararlar, her kademedeki sendika organı için bağlayıcı olmalıdır. Temsilciler meclisi biçimsel olarak sadece danışma organı olmamalıdır.

H) Üyeleri ve sendikayı ilgilendiren tüm temel sorunlarda üyelerin görüş, öneri ve kararlarına başvurulmalı ve temel alınmalıdır.

J) Sendikalarda demokrasinin işlenmesi için sendika kongreleri en geç iki yıl içerisinde yapılmalıdır.

Tuzla Organize Deri Yan Sanayi Bölgesi'nde beyaz eşya parçaları üreten Konveyör A.Ş. işçileri 21 Ocak Cuma günü saat 18.00'de Tuzla'daki işyerleri önünde ağır çalışma koşullarını, işçilere yapılan, hakaret, kötü muamele ve saldırıları kamuoyuna duyurmak ve direnişlerine destek bulmak için bir basın açıklaması düzenlediler. 14 Aralık'ta sözleşmeleri bittiği için 30 işçinin işine son verilmiş ardından 7'si kadın 8 işçi de 14 Aralık günü çeşitli gerekçelerle kapı önüne konulmuştu. 14 Aralık'tan beri işyeri önünde direnişte bulunan Konveyör işçileri, sık sık patronun saldırılarına maruz kalıyor.

Hacettepe Üniversitesinde görevli Eğitim-Sen üyesi 11 kişi hakkında sendikal faaliyetleri dolayısıyla soruşturma açılmıştı. Bunu protesto etmek için 26 Ocak günü Beytepe Kampüsü'nde basın açıklaması yapmak isteyen Eğitim-Sen'lilere özel güvenlik saldırı.

Çeşitli sivil toplum kuruluşu temsilcileri ve öğrencilerin de destek verdiği farklı üniversitelerden Eğitim-Sen üyesi bir grup, Beytepe Kampüsü'nün girişinde toplandı. Basın açıklaması için kampüse girmek isteyen gruptakilere üniversitenin özel güvenlik görevlileri izin vermedi. Özel güvenlik görevlileri, basın mensupları ile sendika kimliği olmayanları içeri alamayacaklarını belirterek kampüs girişini kapattı.

Toplu halde içeri girmek istediklerini belirten gruptakilerle özel güvenlik görevlileri arasında arbede oldu. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, aralarında akademik personelin de bulunduğu sendika üyesi 11 kişi hakkında sendikal faaliyetlerinden dolayı soruşturma açılmasının hukuka aykırı olduğunu söyledi. Üniversitelerin birer kışla ve karakola dönüştürüldüğünü söyledi.

Fidel Castro'nun Mısır'daki Halk Ayaklanması Üzerine Açıklaması

Birkaç gün önce "Mübarek'in payına gitmek düştü ve Obama bile onu kurtaramaz" demiştim.

Dünya Ortadoğu'da neler olduğunu biliyor. Haberler inanılmaz bir hızla dolaşüyor. Politikacıların saat be saat gelen haberleri ancak okuyacak zamanı oluyor. Herkes orada olup bitenlerin önemini farkında.

On sekiz günlük sert savaşın ardından Mısır halkı önemli bir işi başardı: Arap ülkelerinin bağrında, ABD'nin başlıca müttefikini yendi. Mübarek kendi halkını baskı altında tutuyor ve yağmalıyordu; Filistinlilerin düşmanı ve dünyanın altıncı büyük nükleer gücü, NATO'yla bağıntılı İsrail'in suç ortağıydı.

Mısır ordusu, ki Cemal Abdül Nasır komutasındayken, kralı devirerek SSCB'nin desteklediği cumhuriyeti kurmuştur, 1956'da Fransız-İngiliz ve İsrail istilasına karşı anavatanı savundu, Süveyş Kanalı'nın kontrolünü ve bu bin yıllık ulusun bağımsızlığını yeniden tesis etti.

Böylece üçüncü dünyada Mısır'ın saygınlığı arttı. Nasır Asya, Afrika ve Okyanusya'daki eski sömürgelerin siyasi ve ekonomik ulusal bağımsızlık mücadelesinin seçkin liderleriyle birlikte yaratılmasında yer aldığı Bağlantısızlar Hareketi'nin en önemli liderlerinden biri olarak biliniyordu.

Mısır, yukarıda bahsi geçen 100'den fazla ülkeyi biraraya getiren uluslararası örgütte daima saygı ve destek gördü. Öyle ki bu kardeş ulus, yeni kurulan Hareket'in üç yıllık bir dönem için başkanlığını yürütüyor ve üye ülke halklarının çoğunun yürüttükleri mücadeleye destek oluyordu.

Camp David Anlaşması neyin işaretiydi ve kahraman Filistin halkı en yaşamsal haklarını neden bu kadar tutkuyla savunuyorlar?

Camp David'de, o zamanki ABD başkanı Jimmy Carter'ın arabuluculuğuyla, Mısır lideri Enver Sedat ve İsrail başbakanı Menahim Becin, Mısır'la İsrail arasındaki ünlü anlaşmayı imzaladılar.

12 gün boyunca süren gizli görüşmelerin ardından, 17 Eylül 1979'da iki önemli anlaşma imzalandı: Biri, Mısır ile İsrail arasında barış olduğunu belirten anlaşma, diğeri Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da özerk bölgenin yaratılmasıyla ilgili anlaşma. Sedat'ın düşünüyordu ki -ve İsrail bunu biliyor ve paylaşıyordu bu fikri- bu, tıpkı Filistin'deki İngiliz Manda yönetimi sırasında, 29 Kasım 1947'de Birleşmiş Milletler Örgütü'nün kabul ettiği İsrail devleti gibi, Filistin devletinin karargahı olacaktı.

Zorlu ve karmaşık görüşmelerden sonra İsrail, her ne kadar Filistin temsilcilerinin barış görüşmelerinden yer almasını sürekli reddettiyse de Mısır'ın Sina bölgesinden birliklerini çekmeyi kabul etti.

İlk anlaşmanın sonucu olarak İsrail, Arap-İsrail savaşında işgal ettiği Mısır'ın Sina bölgesinden çekildi.

İkinci anlaşmaya göre her iki taraf da Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde özerk yönetimin oluşturulmasını müzakere taahhüdünde bulunuyordu. İlk 5640 kilometrekarelik 2.1 milyon nüfuslu bir bölge, ikincisi 360 kilometrekarelik 1,5 milyon nüfuslu bir bölge oluşturuyordu.

Arap ülkeleri bu anlaşma yüzünden öfkeliydiler. Onlar Mısır'ın, Filistin devletinin var olma hakkını -ki bu on yıllardır Arap ülkelerinin sürdürdükleri mücadelenin odağında yer almaktaydı- enerjik ve sıkı bir şekilde savunmadığı görüşündeydiler.

Arap ülkelerinin tepkileri, Mısır ile ilişkileri kopma noktasına getiren sert kınamalara kadar vardı. Böylece BM'nin Kasım 1947 kararı haritadan siliniyordu. Özerk yönetim asla oluşturulmadı ve böylece Filistinliler bağımsız bir devlet olarak var olma hakkından mahrum bırakıldı, otuz yıldan fazla bir süre önce çözülmüş olması gereken bitmez tükenmez trajedilere sürüklendi.

Filistin'in Arap nüfusu soykırım yasalarının kurbanıdır; toprakları elerinden çekip alınmış yarı çöl susuz alanlara mahkum edilmiş ve evleri balyozlarla yıkılmış. Gazze Şeridi'nde birbuçuk milyon insan sistematik olarak füzelerle vuruluyor, fosfor bombaları ve meşhur şok bombalarıyla saldırıya uğruyor. Gazze Şeridi, kara ve denizden ablukaya alınmış durumda. Camp David Anlaşması'nda onca şeyden bahsedilir de neden Filistin'den tek kelime bahsedilmez?

ABD İsrail'i her yıl milyarlarca dolarla, en modern ve sofistike silahlarla destekliyor. Bir Arap ülkesi olan Mısır, ABD silahlarının ikinci büyük alıcısına dönüştürülmüştür. Kime karşı savaşmak için? Bir başka Arap ülkesine mi? Kendi halkına karşı mı?

Halk en temel haklarına saygı duyulmasını ve onların sömürülmesi ve yağmalanması politikalarının sahibi başkanın istifasını talep ettiğinde, ABD tarafından eğitilen baskıcı güçler onlara ateş etmekte, yüzlercesini öldürüp binlercesini yaralamakta tereddüt etmedi.

Mısır halkı kendi hükümetlerinden bir açıklama bekliyorken, yanıt Mısırlı yetkililere herhangi bir saygı göstermeyen ABD istihbaratının üst düzey subaylarından veya ABD hükümetinden geldi.

ABD yöneticileri ve onların istihbarat servisleri, bir ihtimal, Mübarek yönetiminin devasa hırsızlıkları konusunda bir şey bilmiyor olabilir mi?

Tahrir Meydanı'nda halkın kitlesel gösterileri olduğunda, ne bir hükümet yetkilisi ne de istihbaratçılar, bu işteki sorumlulukları ve milyarlarca dolarlık küstah soygun hakkında tek kelime olsun konuşmadı.

Mısır'daki devrimci halk hareketini sadece en temel haklarına yönelik saldırıya tepki olarak görmek yanlış olacaktır. Halklar salt biçimsel sorunlar için geceler boyu enerjik gösterilere bunca çabuk destek vermezler, ne de zulüm ve ölüm riskini alırlar. Onlar bunu, yasal ve maddi hakları yozlaşmış politikacıların doyumsuz iştahlarına acımasızca kurban edildiğinde ve ulusal ve uluslararası güçler ülkeyi yağmaladığında yaparlar.

Yoksulluk oranı zaten onuru, kültürü ve inançları saldırıya uğramış mücadeleci, genç ve yurtsever insanların büyük çoğunluğunu etkilemiş bulunuyor.

Gıda fiyatları artamaya devam ediyorken, bu insanlar Mübarek'e atfedilen milyarlarca dolarla ve onun hükümetinin ayrıcalıklı sektörleriyle ve toplumla kendilerini nasıl bağdaştırabilirlerdi ki?

Bu noktada rakamın ne kadar yüksek olduğunu bilmek yeterli değil; bu paraların millete iadesi talep edilmeli.

Obama Mısır'daki olaylardan etkilendi; sanki dünyanın sahibiymiş gibi görünüyor veya hareket ediyor. Mısır'da olup bitenleri kendi meselesi gibi görüyor. Telefonda diğer ülkelerin liderleriyle görüşmeye ara vermedi.

Örneğin EFE ajansı bildiriyor, "Obama İngiliz başbakan David Cameron, Ürdün kralı II. Abdullah ve Türkiye başbakanı Recep Tayyip Erdoğan (ılımlı İslamcı) ile görüştü.

"ABD başkanı Mısırlıların yaptığı 'tarihi değişimi' selamladı ve çabalarına hayranlığını yineledi."

UPS'de işten çıkarılmalarla 26 Nisan'da başlayan eylem yolculuğu, 2 Şubat günü UPS Kargo işçilerinin kararlı mücadeleleri sonucu işe başlamasıyla sonlandı. İşçiler kazandıkları zaferi kamuoyuyla paylaşmak amacıyla 5 Şubat Cumartesi günü TÜMTİS binası önünden Konak Sümerbank önüne kadar bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

İstanbul Tabipler Odası'nın çağrısıyla toplanan pratisyen, uzman, asistan hekimler, öğretim üyeleri, muayenehane hekimleri, iş yeri hekimleri, emekli hekimler, hekim adayları, 6 Şubat günü saat 12.00'de Şişli Etfal Hastanesi Konferans Salonu'nda buluştu.

Konuşmalarda sağlık sektörünün dünyanın silah satışlarından sonra en çok kar getiren bir sektör haline getirildiği son 15 yılda sağlık hizmetinin tamamen sektörleştirildiği, ciddi bir şekilde niteliksizleştirildiği, hekimler ve diğer personelin ucuz emek anlayışıyla, hukuksal oyunlarla sömürüldüğü dile getirildi. 13 Mart'ta Ankara'da merkezi büyük miting ve 21 Mart'ta da İstanbul'da yürüyüş düzenleneceği ifade edildi.

Başlıca ABD haber ajansı AP dikkate değer bazı argümanları yayımladı:

“Aranyor: İlimli, İsrail ile dost olmaya ve İslamcı aşırılığa karşı mücadele ederken aynı zamanda insan haklarını korumaya istekli batı-yanlısı Ortadoğu liderleri...”

Bu Obama yönetiminin imkansız istekler listesi.

“Bu rüyanın geleceği yok ve yakın zamanda da olacak gibi değil. Bunun sebeplerinden biri, son kırk yıldır Amerikan yönetimlerinin dünyanın en kararsız bölgelerinden birinde istikrar, devamlılık ve petrol uğruna kendi benimsedikleri yüce insan hakları ideallerini feda etmeleridir.

“Uzun süre hizmet etmiş, yakın fakat alabildiğine kusurlu iki ABD müttefikini deviren Mısır ve Tunus'taki halk ayaklanmalarından sonra ki genel kanıya göre bu şaşırtıcı isyanlar yayılacak.

“Cuma günü Hüsnü Mübarek'in gidişinden memnuniyetini ifade ederken ‘Mısır asla aynı olmayacak’, dedi Obama.

“‘Barışçıl gösterileri sayesinde’ dedi Obama, ‘Mısırlılar ülkelerini değiştirdiler ve böylece dünyayı da değiştirdiler.’”

“Arap dünyasının hükümetleri sınırlı olsa da Mısır ve Tunus'taki yerleşik seçkinlerin sahip oldukları geniş ekonomik imkanları bırakmak istediklerine dair bir işaret yok.

“Geçen ay Tunus'un kaçan başkanı Zeynel Abidin bin Ali'nin düşüşünden bir gün sonra Dışişleri Bakanı Hillary Rodham Clinton Katar'daki görüşmelerde Arap liderleri uyardı, Obama yönetimi Arap liderlerini reform yapmazlarsa ‘ülkelerinin kuma batmakta olduğu’nda ısrar etti.”

Tahrir Meydanı'ndaki insanlar hiç de uysal görünmüyor.

Avrupa basını aktarıyor:

“BBC'ye ulaşan haberlere göre, askeri kuvvetlerin tüm boşaltma çabalarına rağmen başkan Hüsnü Mübarek'in istifasını isteyenlerin merkez üssü Tahrir Meydanı'nda toplanan binlerce göstericiye destek kuvvetler geldi.

“BBC muhabiri, daha çok sayıda göstericinin ulaşmasıyla birlikte ordunun kararsızlığının da arttığını bildirdi.

“Uzlaşmazlar Meydanı'nın köşelerinden birine yerleşti ve talepleri karşılanıncaya kadar Tahrir'de kalmaya karar verdi.”

Mısır'da ne olursa olsun, bu defa emperyalizm tarafından karşı karşıya bırakılacağı en büyük problemlerden biri, 19 Ocak'taki yazımda çözümlendiğim, tahıl kıtlığı olacaktır.

ABD, yetiştirdiği mısırların önemli bir bölümünü ve soya fasulyesinin büyük bir parçasını bio-yakıt üretmek için kullanıyor. Avrupa, kendi payına milyonlarca hektarlık toprağı bu amaçla kullanıyor.

Öte yandan temelde zengin ve gelişmiş ülkelerin yarattığı iklim değişikliğinin bir sonucu olarak, 30 yıl içinde 9 milyara ulaşacak dünya nüfus artış hızıyla uyumsuz bir şekilde, su ve yiyecek sıkıntısı ortaya çıkıyor. Hileli Cancun ve Kopenhag toplantıları sonra BM veya dünyanın en etkili hükümetleri uyarmıyor ve bilgilendirmiyor [dünyayı].

Biz cesur Mısır halkını ve onun siyasi haklar ve sosyal adalet mücadelesini destekliyoruz.

Biz İsrail halkına karşı değiliz; Filistin halkının soykırıma uğratılmasına karşı çıkıyoruz ve bağımsız devlet kurma hakkından yanayız.

Biz savaştan yana değil, tüm halklar arasında barıştan yanayız.

Fidel Castro Ruz

13 Şubat 2011

21.14

(Granma International'den Mücadele Birliği Dergisi tarafından çevrilmiştir)

Esnek Çalışma -2

Ücret Esnekliği

Ücretlerin sayısal ve fonksiyonel esnekliği destekler biçimde toplu iş sözleşmesine aykırı tarzda patron tarafından kişiye/gruba göre azaltıp çoğaltarak yeniden düzenlenmesidir. Bu esneklik genellikle "iş değerlendirmesi" adı altında gösterilip, ayrı sözleşmelere kadar uygulanabilmektedir; daha çok işçiler arası rekabeti geliştirip, bölmek amaçlı kullanılır.

Ücret esnekliği, çekirdek işçi grupları oluşturarak, işçinin çalışması üretim hızına göre ücretlendirilerek ya da ücretlerin işçilere baskı oluşturacak şekilde azaltılıp çoğaltılarak uygulanır. Performans değerlendirmesine bağlı ücretin yaygın olarak kullanıldığı yöntemde ücretler, yöneticiler tarafından keyfi bir biçimde azaltılıp çoğaltılarak işçiler arası rekabet geliştirilir. Ekip çalışmalarında da kullanılan performans değerlendirmesinde aynı rekabet bu kez işçi grupları arasında geliştirilir. Bu yöntemde üretime yabancılaşmış isteksiz çalışan işçiyi çalışmaya zorlarken birlik ve dayanışmanın önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Burjuvazinin işçileri kendi sınıf kardeşlerine karşı ajanlaştırma ve grev kırmada da bu yol kullanılıp bilinçsiz, çürümüş unsurlar satın alınmaktadır.

Kapitalizmin ilk gelişim yıllarından bugüne kullanılmakta olan parça başı ücretlendirmede de durum aynıdır. En yaygın ücret esnekliği biçimi olan parça başı ücrette, gerek iş yerinde gerek evde çalışanlar iş saatine göre değil, ücretlerini ürettikleri metanın miktarına göre almaktadırlar. Başlangıçta işçinin bağımsızlaştığı ürününe hakim olduğu ve zamanını istediği gibi kullandığı bir süreçmiş gibi görünse de, aksine uygulamalar işçinin bağımsızlaşmak bir yana, yaşayabileceği kadar üretmek için 12 saati aşan çalışmalara zorlandığı görülmektedir.

Parça başı ücret de denilen, ülkelerimizde sıkça karşılaştığımız ücret esnekliğini Marx Kapital'de şöyle açıklıyor:

"...Parça başı ücret, zamana göre ücretin değişikliğe uğramış biçimlerinden başka bir şey değildir.

...Parça başı ücret biçimi aynen zamana göre ücret biçimi gibi akıldışıdır. Parça başı ücret, aslında belirli bir değer ilişkisi ifade etmez. Bu nedenle de, bir parçanın değerinin onda somutlaşan emek zamanı ile değil, tersine emekçinin harcadığı emek zamanının ürettiği parça sayısı ile ölçülmesi söz konusudur. Emek zamana göre ücrette, doğrudan doğruya devam ettiği süreyle Parça başı ücrette ise, belli bir zaman süresinde somutlaştığı ürün miktarıyla ölçülür. Parça başı ücret bu yüzden zamana göre ücret biçiminin yalnızca değişmiş şeklidir.

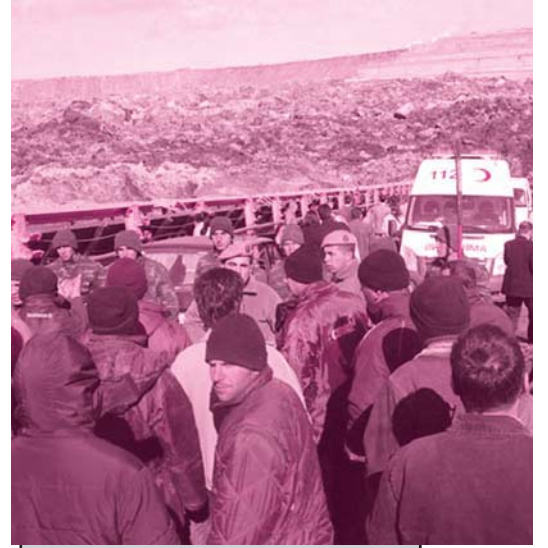
... Parça başı fiyatın tam olarak ödenebilmesi için bu niteliğin ortalama bir yetkinlikte olması gerekir. Parça başı ücret bu açıdan ücret indirimleri ile kapitalist aldatmacanın en verimli kaynağı haline gelir.

... Eğer emekçi ortalama bir verim gücüne sahip değilse ve her gün belli asgari bir miktar iş çıkartamaz ise kendisine yol verir." (Marx, Kapital -1-, Parça Başı Ücret)

Fonksiyonel Esneklik

Sermayenin işçiye, değişen teknolojik şartlara, iş yüküne, üretim metodlarına uyum sağlamak ve emeğe harcanan giderlerden daha fazla kar etmek amacıyla, işletme içinde ya da başka işletmelere transfer etmek, yoluyla değişik işleri yaptırabilmesi ve çeşitli görevleri verebilmesidir.

Prezantabl (çok yönlü çalışabilir) eleman, asertivite (girişkenlik) kavramları, bu esneklik biçimiyle işçiye dayatılmakta olan beklentileri açıklar. İşe alınırken aranan çok vasıflılık, aranan işin gerektirdiğinden daha fazla fonksiyon beklentisi, sermayenin iş içinde gerektiğinde işçiyi kaydıracağı yeni iş modeli

Kahramanmaraş ili Afşin ilçesindeki Çöllolar kömür sahasında, 6 Şubat 2011 ve 10 Şubat 2011 tarihlerinde iki kez şev kayması meydana gelmiştir. İlk olayda bir işçi yaşamını yitirmiştir. İkinci olayda ise biri maden mühendisi, diğeri jeoloji mühendisi olmak üzere toplam 10 kişi kayan malzemenin altında kalmıştır. Bir işçinin cenazesi çıkarılmış, 9 kişiye ise henüz ulaşılamamıştır.

Meydana gelen şev kayması sonucu akan malzemenin yaklaşık 1.5 kilometre kare alana yayıldığı, yüksekliğinin ise takriben 35-40 metre arasında olduğu, şev kaymasının dairesel bir kayma şeklinde olduğu ve yaklaşık 50 milyon metreküp malzemenin açık ocak sahasını kapladığı görülmüştür. Kaza sonrası organizasyon ve koordinasyonda ciddi zaafı olduğu gözlemlendiği, bu durumun yetkililere iletildiği açıklanmıştır.

İşçiler, kurtarma çalışmalarının da gereken ivedilik ve ciddiyetle yürütülmediğini savunuyorlar.

3 Şubat günü Ankara OSTİM Sanayi Sitesi'nde gün içinde yaklaşık 9 saat arayla iki ayrı patlama meydana geldi. İlk patlama sabah saat 11.00'de meydana gelirken, 7 kişi öldü, 34 kişi yaralandı. İkinci patlama ise 19.30'da gerçekleşti. Son patlamada da 9 kişi hayatını kaybederken, 10 kişi ise yaralandı.

İlk olayda oksijen tüplerinin, akşam saatlerinde meydana gelen olayda tiner tankının, patladığı ifade edildi.

Ankara Emek ve Meslek Örgütleri Platformu üyeleri, OSTİM ve başka yerlerdeki ölüm ve yaralanmalarla sonuçlanan iş kazaları nedeniyle 11 Şubat'ta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde eylem yaptı.

Eylemdeki açıklamada, OSTİM'de 20, Afşin'de 1, Antalya'da 2 kişinin "iş cinayetleri" sonucu hayatını kaybettiği, 50'den fazla emekçinin yaralandığı ifade edildi. "İşçi sağlığı" ibaresinin yasadan kaldırılarak "iş sağlığı" ifadesine yer verildiğini belirten Pektaş, işin sağlığını düşünen düzenlemeler sonucunda, Tuzla'da, Davutpaşa'da, Zonguldak'ta, Balıkesir'de, Bursa'da, Antalya'da çok sayıda emekçinin öldüğünü ifade etti.

içindir. Yüksek vasıflı iş gücünü istediği zaman ihtiyaç duyduğu alanda kullanması amacını taşır. Telefona bakacak sekreter aranır, bilgisayar bilmesi, dil bilmesi, iş konusunda tecrübesi olması yani Prezantabl olması/görünmesi istenir. Bir makine ustası aranır, ama iş başvurusunda işçiden başka makineleri de kullanabilmesi istenir. Sermayenin sınırsız hareket serbestisi için işçiden istenilen her saatte çalışabilmesi, seyahat edebilmesi ya da çağrı üzerine gelebilmesi şart koşulur. İşte çalışan sınırlı sayıdaki çok fonksiyonel işçiyle yüksek verim beklentisi, kapitalistin yüksek kar, dolayısıyla yüksek rekabet gücü içindir.

Fonksiyonel esneklik sadece işçinin ihtiyaç duyulan her anda ve her biçimde çalışmasıyla sınırlı değildir. Üretimin parçalanması gerektiğinde de yeni iş yerinde hareket kabiliyeti yüksek ya da fazlalık işçi transfer edilir. Bazen geçici ya da kalıcı olarak gönderilen işçi ya da işçilerin sosyal hayatlarının altüst olması kapitalisti ilgilendirmez. Kapitalist az kişiyle az ücretle yüksek kar etmenin peşindedir.

Sermaye, fonksiyonel esnekliği uygulamak için diğer esneklik biçimlerini de yardımcı biçimde kullanır. Kapitalist, yeni teknoloji, eski işçi gruplarının çıkarılması ya da başka bir iş yerini transferini gerektirdiğinde herhangi bir engelle karşılaşmak istemez. Bu durumda işçiyi rahatlıkla işten çıkarabilmek için sayısal esnekliğe, işçinin sorumluluklarından kurtulmak içinse taşeronlaşmaya ihtiyaç duyar.

İşini kaybetmek istemeyen işçiyi, bildiklerini yeni işçilere öğretmemeye zorlayan bu sistemde işçiler arası vasıf rekabeti geliştirilmesi esastır.

Çalışma Süresi Esnekliği

"8 saatlik iş günü" mücadelesi, işçi sınıfının 150 yıllık mücadelesidir. Kapitalizmin doğuşundan itibaren kapitalistler, "işçinin çalınmış zamanı" artık değeri artırabilmek için çalışma süresini uzatmanın pek çok yöntemini uygulamışlardır. Sanayi devriminin ilk zamanlarında ve hala da uygulanan 18 saatlik iş günü, Japonya'da bugün uygulanan iş yerinden işçinin çıkmasını sağlayan çekmece şeklinde yataklar... vb. Esnek zamanlı çalışma vardiyalı çalışma, sıkıştırılmış çalışma haftası, kayan iş süreleri, telafi edici çalışma, çağrı üzerine çalışma, part-time çalışma gibi şekillerde de karşımıza çıkmaktadır. Ücretlerin sadece çalışma saatlerine göre belirlenip tatil, fazla mesai vb. ücretlendirmelerin çıkarıldığı "performans ücret sistemi" bu esneklikle açıklanır. Kısmi süreli çalışmanın özel bir şekli olan çağrı üzerine çalışma, kapasiteye bağlı değişken iş süresi adlarıyla özellikle Almanya'da yaygın olarak kullanılmaktadır. Çalışma süresini esnetmek için, kapitalist işçinin maaşını düşük tutar. İşçi ancak kendisine dayatılan fazla çalışmaya katılarak hayatta kalabilir. Sayısal esneklik, ücret esnekliği ya da uzaklaştırma stratejilerinden taşeronlaştırma vb. yöntemlerle işçi, işini kaybetme tehdidi altında, kendisine dayatılan fazla çalışma koşullarına da katlanmaya zorlanır. Çalışma esnekliği uygulamasının amacı part-time çalışmada olduğu gibi, kapitalistin sadece ihtiyaç duyduğu zamanda ve sürede işçiyi çalıştırmak değil, aynı zamanda onun sosyal hakları ve ödemelerinden de kurtulmaktır.

Bu çalışma biçimi de diğer esneklik modelleriyle desteklenir ve çalışma hukuku da yine kapitaliste bu serbestiyi sağlamak üzere yeniden düzenlenir.

Uzaklaştırma Stratejileri

Esnek çalıştırmanın en eski ve en yaygın biçimlerinden olan bu yöntemle kapitalist, tüm yöntemleri bir arada kullanma serbestisini kazanır. Hizmetin ya da üretimin işletme dışındaki başka iş yerlerinde/evde ya da işletme içinde başka işçi ya da gruplar çalıştırılarak yapılmasıdır. Taşeron, fason üretim, evde çalışma vb. yöntemleri de içerir. Bazı kaynaklar taşeron çalışmayı ödünç çalışma olarak adlandırmaktadır. Aracı ile işçi arasında herhangi bir ilişki bulunmadığı, ama işçinin bütün haklarının bu aracı tarafından garantilendiği, asıl patronun bu sorumluluğu üzerinden attığı yani işçiyi sadece ödünç aldığı şeklinde yorumlanır. Bu durumda işçinin patronu, üretimi yaptığı iş yerinin sahibi/yönetimi değil dışarıdaki aracıdır. Ama işçi aynı zamanda iki patrona karşı da sorumludur.

Sermaye, taşeron firmalara yardımcı işleri ya da doğrudan üretimi yaptırır. Uzaklaştırmanın yol açtığı en önemli sonuç, işin ya da iş yerinin parçalanmasıdır. Üretimin esas olmayan aşamalarında örneğin temizlik, taşımacılık, yemek vb. alanlarda başlayarak işin parçalara bölünmesi şeklini alır. Bu yöntemin sermaye için asıl kazanımı, işçilerin küçük gruplara bölünmesi, örgütlülüklerinin parçalanmasıdır. Kaçak ve çocuk işçi çalıştırmanın önünü açar. Evde çalışma, tele çalışma (Telefonla çağrı üzerine çalışma), mevsimlik çalışma gibi sermayedarın istihdam giderlerinden de (yemek, kreş, ulaşım vb.) kar ettiği yöntemler de bu esneklikte kullanılır.

Uzaklaştırma ile çekirdek iş gücü diye bilinen küçük bir işçi grubu aristokratlaştırılmakta, yan işler kayıtsız çalışmaya ya da taşeronlaştırmaya itilmekte, aynı zamanda işçiler arası bölünme yaratılmaktadır.

“... Bir yandan parça başı ücret, kapitalist ile ücretli emekçi arasına asakların girmesini ‘emeğin aracıya kiralanmasını’ kolaylaştırır... Öte yandan parça başı ücret kapitaliste bir işçi-başıyla bir sözleşme yapma olanağı sağlar, kararlaştırılan fiyat üzerinden, işçi-başı yardımcı emekçileri bulmayı ve ücretlerini ödemeyi üzerine alır. Emekçinin sermaye tarafından sömürülmesi yoluyla uygulanır.” (Marx, Kapital -1-)

Uluslararası sermaye tarafından da yaygın biçimde kullanılan uzaklaştırma, üretimi yeni sömürgelere yaymaktadır. Sermaye ucuz hammadde/ucuz iş gücü olan ülkelerde fason üretim yaptırır. Uluslararası kurumlar ve anlaşmalar yoluyla da kendisine sınırsız bir sömürü alanı yaratır. (GATS, MAI, vb. çok taraflı yatırım anlaşmaları, Tahkim Kurulu vb.) Örneğin her bir parçası ayrı bir ülkede üretilen bir giyeceğin modelinin çizilmesi, kumaşının dokunması, düğmelerin basılması, dikimi başka ülkelerde yapılmaktadır. Yeni sömürge ülkelere de esnek üretime uygun biçimde yasaların düzenlenmesi şart koşulur. Her borç alma döneminde IMF dayatmalarıyla karşımıza çıkan da uluslararası sermaye için hazırlanmış sömürüye en uygun koşullardır.

Bu biçimiyle esnek üretimin uluslar arası gelişimi 1960’ların sonlarına doğru İtalya’da yaşanan işçi sınıfı mücadelesi dönemine rastlar. İtalyan sermayesi işçileri bölmek için üretimin birçok bölümünü taşeronlara devretmiş, fason üretimlere yönelmiş, işçi maliyetlerini düşürmüş, böylece örgütlü emekle çalışmaya girmekten kurtulmuş; küçük ölçekli üretim birimleri oluşturmuş, bu üretimi uluslararası ölçekte bölmüştür. Küçük işletmelerde dağınık ve örgütsüz olarak çalışan işçilerin birlikte hareket etme olanağının önüne geçmeye çalışırken bir yandan mücadeleyi de uluslararası boyuta taşımışlardır. Aynı şekilde esnek üretim, kitlesel üretimden parçalanmış işçi gruplarına iktidarı hedefleyen komite tarzı örgütlenme zorunluluğunu da bir kez daha göstermektedir.

4- Gelişen Teknoloji, esnek üretim modeli ve işçinin gerçek düşmanları.

Kapitalizmle birlikte manifaktürler fabrikalara dönüştü. İş, en küçük parçalara ayrılarak makineler geliştirildi ve üretim kitlesel bir biçim aldı. Bant tipi üretimin başında bu kez işçi vardı. Basit el birliğinin becerikli zanaatçısının yerine iyi organize edilmiş ve beceriye gereksinimi olmayan fabrika işçisini yaratmak ve böylece işçiye olan bağımlılıktan kurtulmak, kapitalist için şarttı.

“... El zanaatları ile manifaktürde, işçi aleti kullanırdı. Oysa fabrikada şimdi makine işçiyi kullanmaktadır. Orada emek aracının hareketi işçiden geliyordu. Burada ise makinenin hareketlerini izlemek zorunda olan odur. Manifaktürde işçiler canlı mekanizmanın birer parçasıydı. Fabrikada onun yalnızca canlı bir eklentisi olan işçiden bağımsız cansız mekanizma vardır.” (Marx, Kapital -1-)

Kapitalist, üretim aletlerine sahip olarak tüm üretim sürecini, ürünü, işçiyi, makineleri, ürünün paylaşımını yönetir. İşçi için tamamen kendisinin dışında yürüyen bu sistemin içinde kalmak artık bir hapisane/işkencedir. Kapitalist için tek bir amaç vardır, o da yüksek kar elde etmek. Bu nedenle işi küçük parçalara böler, işçi otonomisine (kendi kendini yönetme) şans tanımaz, işi standartlaştırıp mekanikleştirerek seri üretimin hatasız sonlanmasını ister. Uzun vadede amaç, niteliksiz, hep aynı türden ve son derece sıkıcı olan yinelemeleri ses çıkarmadan, hatta bıkmadan usanmadan yapacak, işteki rutinleşmeyi kendi psikolojisi olarak benimseyecek bir insan ve işçi tipolojisi yaratmaktır.

Konya’nın Seydişehir ilçesinde, Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası’nda çalışan bazı işçiler, maaş adaletsizliği yapıldığını ve haklarının savunulmadığını belirterek üye oldukları sendikadan istifade kararı aldı.

Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası’nda çalışan yaklaşık bin sendikalı işçiden yaklaşık 150’si, kendilerine yüzde 6.4 oranında zam yapılırken diğer işçilere yüzde 10 ile 25 arasında zam yapıldığını ve haklarının korunmadığını iddia etti. Sendikası işçilerin aldığı zam oranı ile maaşlarının 2 bin TL’ye yükselirken kendilerinin 950 TL civarında maaş aldığını ve her ay 44 lira sendika için para kesildiğini savunan işçiler duruma tepki gösterdi.

Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık-İş) Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde “Torba Yasa”nın iptal edilmesi ve eşit işe eşit ücret talebiyle 25 Şubat’ta eylem düzenledi

Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi A Blok önünde bir araya gelen 200 kişi, meclisten geçen “TorbaYasa”nın iptal edilmesini istedi.

Sağlık işçileri, işsizliğin Türkiye’de en büyük problem olduğunu dile getirerek, emekçilerin talepleri yok sayılırken işveren taleplerinin emir kabul edildiğini ifade etti.

İşçiler adına basım açıklamasını okuyan Dev Sağlık-İş üyesi Raziye Ceylan, “Güvençsizlik yüzünden hayatlarını kaybeden işçi kardeşlerimize, insanca bir yaşam olanağına kavuşmadan kaybettiğimiz mesai arkadaşlarımıza, haksız nedenle işten çıkarılan arkadaşlarımıza ve çocuklarına bir sözümüz var. İnsanca bir yaşamı kendi ellerimizle, mücadelelerimizle yaratacağız.” dedi

Eyleme hastane doktorları ve halk da destek verdi. Basım açıklamasının ardından Akdeniz Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği Başkan ve SES işyeri temsilcisi de birer konuşma yaptı.

“... Bizler makinenin kapitalist kullanımından doğan ayrılmaz çelişki ve uzlaşmaz karşıtlıkların makineden değil, ama aslında makinenin kapitalist biçimde kullanımından doğduğunu bilmekteyiz. Bu yüzden makine tek başına alındığında çalışma saatlerini kısalttığı halde, sermayenin hizmetine girdiği zaman bunu uzatmak ve gene kendi başına çalışmayı hafiflettiği halde sermaye tarafından kullanıldığında işin yoğunluğunu artırmaktadır. Kendi başına o(makine), insanın doğa üzerindeki zaferi olduğu halde, sermayenin elinde insanları bu kuvvetlerin kölesi haline getirmektedir.” (Marx, Kapital -1-, sf.453)

“... Kapitalist üretim güzellik, ama işçi için sararıp solma üretir. Emegin yerine makineleri geçirir, ama işçilerin bir bölümünü barbar bir çalışma içine atar ve öbür bölümünü de makine durumuna getirir. Us (akıl), ama işçi için budalalık, aptallık üretir.” (Marx, 1844 El Yazmaları)

Dolayısıyla işçi, üretim üzerinde hiçbir söz hakkına sahip olmayışıyla ürüne, piyasaya çıkan ürün üzerinde hiçbir hakka sahip olamayışıyla kendine yabancılaşır. Bu yabancılaşma diğer toplumsal sınıf ve katmanlara da yayılır. Yani kapitalizmde insan kendisine, insanlık değerlerine, insana açtır. Kapitalizm işçide güçsüzlük, öz yıkım, normsuzluk (bahaneçilik), kültürel parçalanma yaratır. İş yerinde tüm hayatı boyunca aynı anlamsız işi bıkip usanmadan yapmak zorunda olan işçi, sosyal yaşantısında da entelektüel uğraşlardan daha çok edilgen, tek yönlü uğraşlara yönelir. Televizyon izlemek, şans oyunları oynamak, futbol piyasası, kişisel kavgalar vb.

Makineleşmenin gelişmesiyle burjuvazi için artık daha az işçi, ama daha fonksiyonlu çalışma ihtiyacı doğmuş ve teknoloji, esnek çalışma/esnek üretimin kanallarını genişletmiştir. Burjuvazi kendi içinde teknik bir işi sürdürecektir, hataları telafi edecek ve birbirini denetleyebilecek işçi gruplarına ihtiyaç duyar. Araba fabrikalarında her parçayı üreten gruplar gibi. Çekirdek işçilerin böylece hem kol, hem de kafa emeği sonuna kadar sömürülürken, diğerleri daha barbar bir üretim sürecine mahkum edilir. Araştırmalar, pasivitenin (edilgenlik) artmasıyla tüm aktivitede düşüş ve genel olarak sorun çözmeye yönelik becerilerde gerileme gösterirken, işin aktifliği arttıkça tersine çalışmadan ve yaşamdan alınan doyumun arttığını, uyuşturucu tüketiminin ve hasta geçirilen günlerin azaldığını göstermektedir. Ancak bu aktif çalışmanın örneğin Japonya’da yılda 10 bin işçinin ölümüne neden olduğunu söylemiştik. Oysa işçinin istediği, yaptığı sınırlı işte sınırsız(!) özgürlük değil, üretim ve dolayısıyla toplumsal paylaşım sürecinin gerçek sahibi olmaktır.

Teknolojik gelişme aynı zamanda kapitalist için sınırsız bir esneklik gereksinimini de zorunlu kılar. Teknolojik gelişmeyle birlikte işçi Vardiyalı Çalışma, Taşeron Çalışma, Çağrı Üzerine Çalışma, İşten Atma Özgürlüğü, İşçi Transferi ya da esnek çalışmanın diğer bütün biçimleriyle karşı karşıya kalır. Kapitalizmde teknolojik gelişmeyle kısalan zorunlu çalışma saatleri, emperyalist ülkelerde bile ya ücret düşüşlerini ya da işsizliği beraberinde getirmiştir. “Sermaye, zorunlu emeğe harcanan süreyi kısaltır, ama sadece artı-emeğe harcanan süreyi arttırabilmek üzere azaltır.” (Marx, Kapital-1-, Sf.653)

Tüm kapitalist ülkelerde işsizlik çok yüksek boyutlara ulaştı. Çalışanlar üzerindeki baskı da böylece katlanmış oldu. İşçiler işten atılmayla bir süre işsiz kalacakları değil, yaşamdan kovulacakları, aileleriyle birlikte açlık ve ölüme mahkum olacakları kaygısıyla karşı karşıya kaldılar. Kapitalizmin işçi üzerindeki üretim süreciyle başlayan zor kullanımı, işsizlik tehdidiyle boyutlandı. Üretim teknoloji yoluyla parçalandı, sonra bütün dünyaya yayıldı. Sosyalizmin yapılması için gerekli alt yapıyı hazırlayan kapitalizm, üretici güçler önünde yıkılması gereken bir engel haline geldi. Dünya çapında ve ülkelerimizde tanık olduğumuz ayaklanmalar, iç savaşlar bunun en belirgin göstergesidir. İşçi sınıfı nitelik gelişimiyle artık makineleri parçalamaya değil, kapitalizmi parçalamaya girişiyor. Burjuvazinin tüm bu aşırı iş yükü ya da karşısında gelişen işsizliğin sebebinin “teknolojik gelişme” olduğu yönündeki demagojilerinin işçinin gerçek yaşamında geçersizleştiğini görüyoruz. İşçilerin tüm dünyada attığı “Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün” biçimindeki sloganlar, gelecek günlerde daha da yükselecektir.

(Gelecek Sayı: Esnek Üretim / Çalışma ve Örgütlenme Sorunları)

Kesk Genel Kuruluna Giderken Devrimci Güçler Ne Yapmalı?

Mücadele Birliği: 39
Mart 2002

KESK'ye bağlı sendikaların şube genel kurullarını bitirip, Genel Merkez genel kurullarını gerçekleştirdiği ve dolayısıyla KESK genel kuruluna doğru ilerlediği bir süreçteyiz. Neden bu kadar önemli bu süreç? Birincisi KESK henüz işçi sendikalarında olduğu gibi sendika ağlarının mafyalığı ve sınıfa karşı, sınıfa rağmen bir kastlaşmaya gidebilmiş değil, tüm yasallaşma ve profesyonelleşme çabalarına rağmen, KESK içinde hala bir takım demokratik gelenekler devam etmektedir. Temsilciliklerin atanması değil seçilmesi gibi, temsilciliklerin ve şubelerin genel merkezler tarafından tamamen hareketsiz ve kuşatılmış olmamaları gibi...

Bu demokratik gelenekler Leninistlerin ve devrimci dinamiklerin ilk tüzük oluşturmada attıkları temellerden kalanlar.

Her genel kurulda bin bir dalavereyle budanan örgüt içi demokrasiyi sağlayan ve devrimci bir ilerleyişe yönelen maddelerden zaman içinde ihlal edilen geleneklerden elimizde kalanlar. Bunlara rağmen KESK içinde mücadele etmenin olanakları ve dinamikleri yaşamaktadır. İkincisi 1988 bahar eylemliliklerinde ve 1990'ların ilk yıllarında emekçiler Türkiye ve Kürdistan devriminin önemli ölçüde moral ve fizik gücü olarak boy gösterdiler. Gün geçmiyordu ki bir emekçi eylemi olmasın. Ancak 1995'te KESK'in kuruluşu ve ardından CIA güdümünde olduğu gün gibi açık olan, ICFTU'ya üyeliğini ilan edişi, Türk Kamu-Sen gibi faşist sendikalarla ESK'te boy göstermesi mücadeleyi ehlileştirme kaygısındaki burjuvazinin ekmeğine yağ sürdü. Burjuvazi de zaten Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nu gözle görebileceği, sayıyla sayabileceği, elle tutabileceği bir örgütlülüğe çevirmenin kaygısındaydı. Çünkü onun için en büyük güç görülmeyen, tartılmayan, hesaplanılmayan güçtür. Burjuvazi için bu belirsizliğe duyduğu ölümcül korku, sayılardan daha önemlidir.

KESK'in kuruluşuyla ve sendikaların birleşmesiyle büyüyeceğini, güç toplayacağını uman ve bu konuda "derin" konuşmalar yapan reformizm, neredeyse kitlesinin 1/3'ünü kaybettiğini gördü. Yeni sendikalara üye olması beklenenler ya birleşmeye tepki duyduklarından ya yeniden ulaşamadığından ya güven kaybından ya da benzeri sebeplerden uzak durmayı tercih ettiler. Türk Kamu-Sen'in MHP ve Refah Partisi kadrolaşmasıyla günlük çıkarlar sağlayarak üye toplaması, idari kadrolarda ciddi kastlar oluşturması da sürece eklendi.

KESK genel kuruluna doğru koşar adım giderken hafıza yoksunu oportünizmin ve burjuvazinin koltuklarının arkasına sığınan reformizmin ders çıkarmak gibi bir kaygısı olmadığını biliyoruz. Çünkü ileriye yönelik uzun erimli bir koşuya hazırlanmak ve gereklerini yerine getirmekten çok çitlerle çevrilmiş bir bahçede elim sende oynamayı tercih ediyorlar. Grevsiz, toplu sözleşmesiz, sendikaları istediği kalıba sokan "sahte sendika yasası" na uyarlanabilmek için bütün enerjilerini bu yöne kanalize etmeleri "tercihlerinin" bir sonucu. Eylemliliklere her an gebe Mart ayını genel kurullarla doldurmuş olmaları, zaman kaybetmeden kulislere koşmaları, "tercihlerinin" gereği. KESK'in önündeki ve ülkelerimizdeki tüm alanları, devrimci güçleri etkileyecek bir tercih...

Yaşadığımız süreç devrimci durumun iç savaşla yoğrulduğu bir dönem. Hiçbir güç kendisini bu sürecin dışında tutamaz. Gerek sendikalar, gerek devrimci partiler, gerek reformistler ya da oportünistler. Tüm sınıf örgütlerinin kitleler tarafından sınıandığı, dışalandığı ya da çekim oluşturduğu bir süreçteyiz. Emekçi

Yenibosna'da bulunan Ontex Tüketim Ürünleri San. ve Tic. A.Ş.'den işten atılan işçiler direnişe geçtiler. Çalışma koşullarının düzeltilmesi için uzun süredir mücadele veren Ontex işçileri 18 Şubat Cuma sabahı Unkapam Sosyal Güvenlik Kurumu Bölge Müdürlüğü önünde yaptıkları bir basın açıklamasıyla işyeri önünde direnişe başladıklarını duyurdular. 400 işçinin çalıştığı Ontex'de önce 16 öncü işçi çalışma şartlarının düzeltilmesi için mücadeleye başlıyor. Zamanla fabrikadaki 400 işçinin 320'si sendikalaşıyor. Sendikalaşmış işçilere 60 kadın işçi de katılıyor. Ancak kadın işçiler son süreçteki baskılardan sonra geri çekilmeye başlamışlar ve yalnızca bir kadın işçi direnişe katılmaya devam etmiştir.

27

Şubat günü Konak Belediye Başkan Hakan Tartan'ın açıklamasının ardından yaşanan gerginlik kısa sürdü. İşçiler kendi aralarında oluşturdukları komitenin görüşmelere katılacağını ve komitenin işçilerin talebini aktaracağını söyledi. "Oluşturulan komite taşeron sistemi kaldırılmaya kadar varlığını sürdürecektir. Burada belediyenin önünde kalacağız ve her hangi bir arkadaşımız işten atılırsa hiç kimseni burada yüz üstü bırakmadan herkesin yanında olacağız. Ali, Veli, Ayşe kim işten atılırsa atılışın buradaki bütün işçi arkadaşlarla birlikte birbirimize sahip çıkacak ve eyleme devam edeceğiz." Belediye binasında çalışan memurlar çıkış saatlerinde "dışarıdaki işçilere destek verirsiniz işten atarız" tehditlerine rağmen eylemde bulunan işçilere dışarıdan alkışlar ve ışıklarla destek verdiler. Okul çıkışında liseli öğrenciler eylemde bulunan işçilere 'işçilerin yanındayız, sizleri destekliyoruz' diyerek desteklerini sundular.

kitleler kadar burjuvazi de tüm olanakları ve dikkatiyle süreci izlemekte ve müdahale etmekte. Burjuvazi, yanına çekebildiklerini yanına alıp, devrimci güçleri marjinalleştirerek bu süreci politik çevirme hareketi ile kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Kitlelerse gün geçtikçe sefaletle daha fazla boğulduklarını görüp sabırlı ve affedici tutumlarından sıyrılıyorlar. "Zalimin zulmü ezilenin sabrına bakar" sözünün vücut bulduğuna tanık oluyoruz. Emekçi kitlelerin kaybedecek bir günü yok. Burjuvazi içinse bir gün bile kazanmak çok değerli.

Yeni yasanın, yeni KESK yönetimi, önümüzdeki süreçte ya kitlelerin önünü açacak/açtırlacak ya da daha fazla fren görevi görmek zorunda kalacak. Hiçbir sendika devrimci iradenin tabandan itimi söz konusu olmadan devrime doğru ilerlemeyecektir. Ancak önümüzdeki yoğun çatışma döneminde fren görevi görmek de kitlelere açıkça teşhir olmak ve iktidarın ele geçirilişiyle yıkılması gereken bir bent olmak risklerini taşıyor. Reformizmin yapabileceği tek şey devrimcileri yanına alarak kılık değiştirip kitleleri yanıltmaktır. Bir yandan yetkilerini kaybetmeden, burjuva sistemde ya da sosyalist sistemde varlığını koruyabilmek, diğer yandan riskleri paylaşmak. İşte burada da devrimci güçlerin tercihleri ortaya çıkıyor: Ya bu planı reformizmin hayal kırıklığı ya da kendisinin dolayısıyla devrimin hayal kırıklığı haline dönüştürmek. Kendisine işçi sınıfının partisiyim, öncüsüyüm diyen her yapının bu uzun erimli savaşta önemli bir dönüm noktasında olduğunu kavraması gerekir. Reformizmin teşhir ve tecridi Leninist ideolojinin her zaman işaret ettiği gibi, iç savaşta kazanmanın ve iktidarı ele geçirmenin ertelenemez, vazgeçilmez bir görevidir.

KESK Genel Kurulu yolunda tüm devrimci güçlerin önünde böylesi önemli bir görev duruyor. Genel kurulu tüm Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin toplandığı bir merkez haline getirmek, deneyimleri canlandırmak, gelecek hakkında projeler üretmek, eğitim programları, örgütlenme ve eylem programları oluşturmak, Genel Kurulların üretim merkezleri haline gelmesini sağlamak için önlerindeki kaygan zemini geçmek ve bertaraf etmek zorundalar. Burjuvazinin minyatürü reformizmden en etkin kulis entrikaları ve ayak oyunları öğrenmekten daha önemli işleri vardır devrimcilerin. Reformizmin sayı hesaplarıyla arkasına sığınmaktan daha etkin ve onurlu yöntemleri vardır güç toplamının.

KESK genel kurulu öncesi bütün merkez genel kurullarda devrimciler somut etkin politika ve projelerini dile getirmeliler. Reformizmin kesin olarak teşhir ve tecridini hiçbir kısa vadeli çıkarla ertelememeliler. Kitlelerin gözünde güven kaybeten ve gün geçtikçe eriyen reformizmin tarihten kayışı onunla kol kola yürümeyi planlayanlara ders olmalıdır. Düne kadar sendikalardan ve buldukları her yerden devrimcileri tasfiye etmek ve onların ileriye yönelen önermelerinin önüne türlü engeller çıkarmak için enerji sarf eden reformizmin bugün devrimcilere yakın davranması doğasının değiştiğini göstermiyor. Reformizm, devrimcilerden alacağı güçle şimdiye kadar olduğu gibi ilk ayağa kalkma şansını elde ettiğinde, yapacağı yakın çevresinden ve kazanımlardan devrimcileri o veya bu biçimde uzaklaştırmak olacaktır. Süreç reformizmin böyle bir şansı sonsuza dek yitirdiğini gösteriyor. Çünkü emekçi kitleler ölüm-kalım savaşını veriyorlar. Boş sözlere -ne kadar popülist olursa olsun- güvenleri ve tahammülleri yok.

Devrimcilere önümüzdeki süreçte genel kurullardan aldıkları birikimlerle sendikalarda önemli görevler düşüyor. Sendikaları sınıfın devrimci araçları haline getirerek devrime kanalize etmek, devrimci görüşleri sınıfa anlatmak, güncel taleplerden kopmadan ama günceli devrime bağlama perspektifinden de ayrılmadan, kitleleri öz yönetim organları komite ve konseylere bağlayarak tüm emekçi kesimlerle ve işçi sınıfı partisiyle sıkı koordinasyon oluşturmak başlıca görevleri olacaktır. Yoksa reformizmin kolunda tarihin karanlıklarına sürüklenmeleri ve hızla devrime akan kitlelerin ayaklarının altında ezilmeleri işten bile değildir. Leninist Parti ideoloji ve politikalarıyla sorumluluklarının bilincinde sürece ışık tutmaya, önderlik etmeye devam edecektir.

Devrimci Emekçi Komiteleri

Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Savaş Günü!

Uzlaşmaz sınıf çelişkileri gün geçtikçe keskinleşiyor. Keskinleşen bu çelişkiler, toplumsal ilişkileri de değiştiriyor. Bunun sonucunda yüzlerce yıldır en ağır yaşam koşullarında “ezilenlerin ezilene” olarak varlığını sürdüren biz kadınlar, burjuvazinin tahtını sarsan güç durumuna gelmiş bulunuyoruz.

Biz emekçi kadınlar olarak, hangimiz kapitalizmin sömürüsüne maruz kalmadık? Hangimiz, sistemin dayattığı erkek egemen anlayışın sonucu olarak evlerimizde eşimizin kölesi olmadık? Hangimiz iş hayatında burjuvazinin göz zevki için belli ölçülere hapsedilmedik? Bugün “namus” kavramına sıkıştırılan ve kaderimizmiş gibi bize dayatılan bu alçaltıcı yaşamın kabuğunu kırma vaktidir. Çünkü insanca bir dünyada yaşamının koşullarını oluşturmak bizim ellerimizdedir.

8 Mart 1857’de New York’lu 110 dokuma işçisi kadın 8 saatlik iş günü için yaptıkları grevde yakılarak katledildi. Clara Zetkin’in önerisiyle 1910’da Komünist Enternasyonal’de “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” olarak ilan edilmesinin üzerinden geçen bir asır boyunca emekçi kadınlar, mücadele bayrağını en yükseğe taşıyor.

Bugün çocuklarımıza daha güzel bir gelecek oluşturmanın, çıkarsız sevginin var olduğu bir dünya kurmanın ve tüm umutlarımızı gerçekliğe ulaştırmanın vaktidir.

Bugün bizlerin, emekçi kadınların sokaklara, meydanlara çıkıp dünyayı değiştirme sloganlarını haykırmanızın vaktidir.

Bugün kapitalizmin bize dayattığı bütün sömürü düzenini alaşağı etmemizin vaktidir.

Bugün emekçi kadınlar sokaklarda, alanlarda, eylem çadırlarındalar...

Ellerinde taşıdıkları kavga bayrağı ile ilhakçıların karşısına çıkan kürt kadınları özgürlük mücadelesinin en önünde yürüyor. Bugün dillerinde sloganları, öfkeli ve sıkılı yumruklarıyla emek ve sosyalizm mücadelesinde kararlı adımlarla ilerleyen kadınlar Ankara’da Tekel eyleminde, İzmir’de, İstanbul’da ve yaşamın her alanında burjuvazinin karşısına dikiliyor. Burjuvazi şaşkın, tedirgin, öfkeli; çünkü biliyor ki, emekçi kadınlar kapitalizmi yıkmak için meydanlarda. Ve emekçi kadınlar biliyor ki, kapitalizm var oldukça ne erkek egemen anlayış ortadan kalkabilir ne de emek sömürüsü.

Dünyanın onlarca ülkesinde ezilen kadınlar eylemlerin en önünde. Tunus’ta da yürüyor kadınlar, zaferi karşılayanlardan oluyorlar. Mısır’da, Tahrir Meydanı’nda “Burayı terk etmeyeceğiz” diyen yüzlerce kadın devrimi büyütüyorlar. Kadınlar çocuklarının ellerinden tutarak özgürlüğün yolunu açıyorlar.

Emekçi kadınlar dünyayı değiştirme mücadelesine tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle birlikte katılmalıdırlar. Emekçi kadınlar, kapitalizmin bize dayattığı sömürü ve aşağılanmalara karşı insan kalabilmek için savaşmalıdırlar.

Sorunun sınıfsal ve ulusal tarafı göz ardı edilirse yürütülen mücadele kısır bir döngü haline gelir. Kendi içinde özgül sorunları olsa da sömürü ve ezilmenin kaynağı özel mülkiyete dayalı sistemin, kapitalizmin varlığıdır. Çözüm ise kapitalizmi ortadan kaldırmaktır. Bunun için emekçi kadınların kendi sorunlarına sahip çıkması bu konuda mücadele etmesi ve gücünü diğer ezilen, sömürülen işçi-emekçi sınıfın mücadelesine taşıması gerekir.

8 Mart’ı yaratan emekçi kadınlar bizlere nasıl mücadele edileceğini göstermeye devam ediyor.

ŞAN OLSUN 8 MART’I YARATANLARA...

**KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ,
DEVİRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ.**

**YAŞASIN 8 MART EMEKÇİ KADINLARIN
KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!**

MİTİNG

TÜM EMEKÇİ KADINLARI EKA PANKARTI ALTINDA TOPLANMAYA ÇAĞIRIYORUZ

TARİH: 6 Mart 2011 – PAZAR

SAAT: 11.00

TOPLANMA YERİ: Tepe Nautilus

MİTİNG ALANI: Kadıköy İskele Meydanı

(Mahallelerden Otobüs Kaldırılacaktır)

EKA
EMEKÇİ KADINLAR

